

# SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

20. LEDNA 2008

## Z obsahu:

**Maria, Matka Boží**  
Katecheze Benedikta XVI.  
při generální audienci  
2. ledna 2008  
- strana 2 -

**Pražské Jezulátko**  
- strana 4 -

**Modlitba k Pražskému  
Jezulátku**  
- strana 5 -

**Růžencový dominikán**  
P. Enrico Rossetti  
(1915-1974)  
- strana 6 -

**Co mají společného Karel  
Veliký a Benedikt XVI.**  
Rozhovor agentury  
Kath-net s Gero  
P. Weishauptem,  
odborníkem na latinu  
u Radio Vaticana  
- strana 8 -

**Lidská rodina -  
společenství míru (2)**  
Poselství Benedikta XVI.  
k Světovému dni  
míru 2008  
- strana 10 -

**Není čas pro Boha?**  
Bernhard Springer  
- strana 11 -

**Bazilika Panny Marie  
„El Pilar“ v Zaragoze**  
- strana 12 -



*Arenzano, největší centrum úcty Pražského Jezulátka*

**D**razí bratři a sestry! Prastará formule požehnání, převzatá z Třetí knihy Mojžíšovy, praví: „Ať ti požehná Pán a ať tě chrání. Ať Pán rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostivý. Ať Pán obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoj“ (Nm 6,24–26). Těmito slovy, která nám dala vyslechnout liturgie včera, v první den roku, chtěl bych vyjádřit srdečné přání vám, zde přítomným a všem těm, kteří o těchto vánočních svátcích mi dali zakusit vřelou duchovní blízkost.

### Christologický význam Mariina titulu

Včera jsme slavili slavný svátek Matky Boží Panny Marie. „Matka Boží“, Theotokos, je titul, který byl Panně Marii udělen oficiálně v V. století, přesněji řečeno na koncilu v Efesu v roce 431, ale potvrzovala ho úcta křesťanského lidu již od počátku třetího století v kontextu diskusí té doby na téma Kristovy osoby. Tímto titulem se zdůrazňovalo, že Kristus je Bůh a zrodil se skutečně jako člověk z Marie: byla tak zachována jeho jednota jako pravého Boha a pravého člověka. A opravdu, i když by se mohlo zdát, že tato debata se týká Marie, týkala se podstatně Syna. Někteří otcové ve snaze zdůraznit plné Kristovo lidství, navrhovali termín více redukováný: místo theotokos navrhovali cristotokos – „rodička Krista“. Zcela správně byl takový pohled označen za hrozbu nauce o plné jednotě Kristova božství a lidství. Proto po obšírné diskusi potvrdil Efeský koncil v roce 431, jak bylo řečeno, na jedné straně v osobě Božího Syna jednotu obou přirozeností, božské i lidské (srov. DS n. 250), na druhé straně legitimitu, aby byl Panně přiznán titul theotokos – bohorodička (tam. 251).

### Základ mariánské úcty

Po tomto koncilu bylo možno registrovat úplnou explozi mariánské úcty a bylo postaveno mno-

## Maria, Matka Boží

ho kostelů zasvěcených Matce Boží. Mezi nimi má prvenství bazilika Santa Maria Maggiore zde v Římě. Nauka týkající se Marie, Matky Boží, našla navíc své potvrzení na Chalcedonském koncilu (451), na kterém byl Kristus prohlášen za „pravého Boha a pravého člověka, (...) zrozeného ve svém lidství pro nás a pro naši spásu z Marie, Panny a Matky Boží ve svém lidství“ (DS n. 301). Jak známo, II. vatikánský koncil shrnul v jedné kapitole dogmatické konstituce o Církvi Lumen gentium, a to v osmé, nauku o Marii a znovu potvrdil božské mateřství. Kapitola má

název: „Blažoslavená Panna Maria, Matka Boží, v tajemství Krista a Církve.“

### U Marie jsme současníci pastýřů a mudrců

Označení Matka Boží, které se tak hluboce pojí s vánočními svátky, je proto základní označení, kterým, možno říci, křesťanské společenství povždy uctívá svatou Pannu. Ono dobře vyjadřuje Mariino poslání v dějinách spásy. Všechny ostatní tituly a přívlastky Mariiny nacházejí svůj základ v jejím povolání být Matkou Vykupitele, Bohem vyvoleným tvorem pro skuteč-

## Editorial

Kdo se s upřímným a otevřeným srdcem zaposlouchal do dnešního prvního čtení, musel jasně slyšet Boží výzvu: „Jsi mým služebníkem, tebou se proslavím, abys přivedl nazpět zbytky Izraele!“ Na tuto výzvu není možno odpovědět jinak než slovy Žalmisty: „Přicházím, Pane, abych splnil tvou vůli.“ Vyplývá to ze závazku, který nám připomíná svatý Pavel, když se k nám obrací jakožto k těm, kteří byli „povolaní do stavu svatých“.

Být povolán do stavu svatých je nejvyšší možné vyznamenání, které pozvedá člověka z jeho všednosti a pozemské průměrnosti a zařazuje ho do operačního prostoru posvěcení světa, zapojuje ho do budování Božího království na zemi. Budování Božího království samozřejmě není lidské, ale Boží dílo. Proto zcela proti všem těmto výzvám si počínají ti, kteří spoléhají jen na své plány, na své projekty a svou vynalézavost a metody a o Božích zásadách a divech nechťejí raději nic slyšet. Ale jestliže je Bůh s námi a my jsme pouze jeho nástroji, nemůžeme

ho přece v jeho způsobu a jeho působení omezovat.

Můžeme se o tom přesvědčit na takových případech, jakým je „zázrak zázraků“, o kterém jsme obšírně referovali v minulém čísle. Vracíme se k němu ještě jednou, abychom si jasně uvědomili širší významné okolnosti onoho mimořádně výmluvného a mnohoznačného zázraku. Bylo by to málo dívat se na tento zázrak pouze jako na případ zázračné pomoci doživotně invalidnímu chudákovi. Je to také významné a dalekosáhlé svědectví o charakteru Božího působení mezi námi.

Evidentně prokázané zázračné uzdravení Pellicerovy amputované nohy se událo v souvislosti s mariánskou poutní svatyní v Zaragoze, která je sama zcela výjimečná tím, že svým původem sahá až do dob apoštolských. Panna Maria zde zázračně zasáhla, aby pomohla jednomu z apoštolů ještě v době svého pozemského života. Došlo zde tedy k jevu, kterému dnes říkáme bilokace.

*Pokračování na str. 13*

nění plánu spásy, soustředěného ve velkém tajemství vtělení božského Slova. V těchto svátečních dnech jsme se zastavili, abychom u jeslíček rozjímali o znázornění Narození. V centru této scény nacházíme Pannu a Matku, která nabízí Ježíška ke kontemplaci těm, kteří se přicházejí poklonit Spasiteli: pastýřům a chudým lidem z Betléma, mudrcům příšlým z Východu. Později o svátku Obětování Páně, který slavíme 2. února, to budou staričky Simeon a prorokyně Anna, kteří přijmou z Mariiných rukou maličké Dítě, aby se mu klaněli. Zbožnost křesťanského lidu vždy pokládala Ježíšovo narození a Mariino božské mateřství za dva aspekty stejného tajemství vtělení božského Slova, a proto nikdy nepokládala Narození za věc minulosti. Jsme „současníci“ pastýřů, mudrců, Simeona a Anny, a když kráčíme s nimi, jsme plni radosti, že Bůh ráčil stát se Bohem s námi a má Matku, která je i naší Matkou.

### Titul všech titulů

Od titulu „Matka Boží“ se pak odvozují všechny další tituly, kterými Církev uctívá Pannu Marii, ale tento je základní. Pomyšleme na privilegium „Neposkrvněné početi“, na bytost, která je od svého početí imunní k hříchu: Maria byla uchráněna od každé poskrvniny hříchu, protože měla být Matkou Vykupitele. Totéž platí o titulu „Nanebevzatá“: nemohla být podrobena zkáze vycházející z dědičného hříchu ta, která porodila Spasitele. A víme, že všechna tato privilegia nejsou Marii přiznána, aby ji od nás vzdalovala, nýbrž naopak, aby nám ji přiblížila; neboť tím, že je totálně s Bohem, je tato Žena nejvíce blízká nám a pomáhá nám jako matka a sestra. Takové jedinečné a neopakovatelné místo má Maria ve společenství věřících právě na základě povolání být Matkou Vykupitele. Právě jako taková je Maria také Matkou

*Pokračování na str. 6*

## Janovo svědectví

Zamyšlení nad liturgickými texty  
dnešního svátku

*Hle, beránek Boží,  
který snímá hříchy světa.*

Vrať se ještě jednou do pustiny u Jordánu, kterou si Jan vybral za místo svého kázání. Vyprávění apoštola Jana ti výmluvně přiblíží významné setkání Předchůdce s Ježíšem. Jdi tam s vědomím, že odcházíš na místo samoty, odloučenosti od každodenních starostí a závislosti, na místo pokání a obrácení. Buď vděčný Pánu za toto pozvání a pros ho, aby připravil tvé nitro a tvé srdce, abys měl plný užitek z oné očistné atmosféry, do které vstupuješ.

Janovo poslání vrcholí. Po celou dobu jeho působení vyhlížely jeho prorocké oči toužebně toho, *který má přijít po něm*. Všechno to, co konal a mluvil, mělo svůj smysl v tom, aby vydal svědectví. Takové je poslání, které přijal od Hospodina. Je to ten nejvznešenější úkol být svědkem samotného Boha. Ani tvůj život nemá jiný smysl. To však není pouze vyznamenání, ale především závazek. Vzpomeň si, jakým způsobem se Jan připravoval na to, aby jeho poslání bylo věrohodné: kázní, odříkáním, skromností, postem a vytrvalou modlitbou v ústraní si vysloužil pověst proroka, *ba více než proroka*<sup>(1)</sup>. Bůh ve své prozřetelnosti používá svědectví člověka jako účinné a přiměřené, ale to předpokládá, aby sám život svědka byl autentickým argumentem opravdovosti. Necheš vstoupit do Janovy školy, aby ses mohl připravit tak, abys byl věrohodným svědkem Božího Syna?

Jan zdůrazňuje, že své svědectví o Beránkovi nevydává sám od sebe. Nejedná se tu ani o osobní známost, ani o náklonnost. Mezi všemi kajícími, kteří zde Jana vyhledávají, mu sám nebeský Otec jasným znamením Ducha Svatého označí svého Syna.

Nyní se tedy Jan dočkal. *Spatřil Ježíše, jak jde k němu*. Bůh se dává poznat těm, kteří ho trpělivě očekávají s vírou, pokorou a vytrvalou kázní. Sdílej s Janem radostnou útěchu z tohoto setkání. Slova radosti, kterými vítá příchod Spasitele, jsou také vyznáním hluboké víry a úcty i prorockou předpovědí: *Hle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!* Kolikrát jsi už slyšel tato slova, kolikrát jsi je sám vyslovil! Dokážeš však zvá-

žit jejich hloubku a dosah obsažený v tomto Janově vyznání? Bůh obětuje za nás to nejdražší, co má. Když měl Abrahám obětovat svého jediného syna Izáka, Hospodinův anděl zadržel jeho ruku. Až vztáhnou ruku na Božího Syna, aby byl obětován na kříži, nikdo je nezadrží.

Slovy proroka Izaiáše, jednoho ze svých předchůdců, předává poslední starozákonní prorok štafetu prvnímu proroku Nového zákona. Naplňuje se tak smysl Janova života. Jeho jednoznačné svědectví by nemělo nikoho nechávat na pochybách. Na samém začátku Ježíšova veřejného působení se všem dává jasně na vědomí, že Ježíš z Nazareta je *Mesiáš, Syn Boží*, který je Bohem od věčnosti a přišel mezi nás, aby nás *křtil Duchem Svatým*.

Dovršilo se tu nejen poslání Janovo, ale také poslání vyvoleného národa v dějinách spásy. Po celá tisíciletí očekával Vykupitele a připravoval se na jeho příchod. Mesiáš vzešel z tohoto národa jako potomek Abrahámův, Izákův i Davidův a mají se tak naplnit všechny jeho naděje a tužby. Není to překvapující, jak malý ohlas má zpráva o jeho příchodu právě u předáků vyvoleného národa? Nesmíš se však divit, když uvážíš, že žijí zcela v zajetí svých subjektivních představ. Čekají na mocného vůdce, osvoboditele a mstitele, a Jan mluví ve shodě s Izaiášem o beránkovi, který se *nechá odvést na porážku*<sup>(2)</sup>. Ale znalcům Písma to už nic neříká, tak velice se vzdálil jejich svět světu Janovu i Ježíšovu. Postavili do středu svých zájmů nikoliv Boha, ale sebe a svoji kariéru. Zapomněli, že slovo proroka neoznamuje senzace, ale vůli Nejvyššího. Zanedlouho se dokonce pokusí násilím prosadit svou a odstranit Ježíše, protože takový Boží plán jim nevyhovuje. Boží úradek však nikdo nemůže zmařit. Právě svou vzpourou ho přivedou k naplnění, jim samým však nebude *k povstání, ale k pádu*<sup>(3)</sup>.

Pouč se z tohoto varovného příkladu. Nedáváš se někdy opojit vlastními iluzemi a ambicemi v očekávání, že Bůh se ti přizpůsobí a bude ti k dispozici? Nehleďš také v proroctvích spíše naplnění a potvrzení svých vlastních představ než výzvu k takové změně života, abys byl plně k dispozici Pánu a jeho vůli? Boží slovo je třeba přijímat s otevřeností a pokornou důvěrou, která se v úctě sklání před plány jeho Prozřetelnosti.



## Liturgická čtení

### 1. čtení - Iz 49,3.5-6

Hospodin mi řekl: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mne utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, (protože) Bůh můj je mou silou. Řekl mi (tedy): „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmene a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

### 2. čtení - 1 Kor 1,1-3

Pavel, z Boží vůle povoláný za apoštola Ježíše Krista, a bratr Sosthenes členům církevní obce Boží v Korintě, kteří byli posvěceni v Kristu Ježíši a povoláni do stavu svatých, a také všem, kteří kdekoli vyzývají jméno Pána Ježíše Krista, Pána svého i našeho. Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

### Evangelium - Jan 1,29-34

Na druhý den Jan viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa! To je ten, o kterém jsem řekl: ‚Po mně přijde ten, který má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.‘ Ani já jsem ho neznal, ale proto jsem přišel křtít vodou, aby byl zjeven izraelskému národu.“ A Jan vydal svědectví: „Viděl jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm. Ani já jsem ho neznal, ale ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na něm, to je ten, který křtí Duchem Svatým.‘ A já jsem to viděl a dosvědčuji: To je Syn Boží.“

Pohleď s úctou na Beránka, který *sestoupil z nebe, ne aby činil vůli svou, nýbrž vůli toho, který jej poslal*<sup>(4)</sup>. Bude to zdůrazňovat znovu a znovu a doloží to celým svým životem a smrtí. Poklekní před ním a vyznej, že přijímáš Janovo svědectví. Pros jej o dar Ducha, který se stal jeho znamením, abys uměl rozlišovat, co je od Boha a co je od tebe. Nabídní se mu, aby tě *přijal mezi ty, kteří o něm vydávají svědectví*.

*Hle, přicházím, Pane, abych plnil tvou vůli*<sup>(5)</sup>.

Bratr Amadeus

<sup>(1)</sup> srov. Mt 11,9; <sup>(2)</sup> srov. Iz 53,13;

<sup>(3)</sup> srov. Lk 2,34; <sup>(4)</sup> srov. Jan 6,38;

<sup>(5)</sup> resp. žalm 39

**N**ejznámějším poutním místem stovčaté Prahy a vlastně v celých Čechách je nádherný barokní kostel Panny Marie Vítězné v Karmelitánské ulici na Malé Straně. V tomto kostele se uchovává Pražské Jezulátko, které se stalo známým daleko za hranicemi Čech. Můžeme se s ním dnes setkat prakticky



Messaggero (Posel) - měsíčník vydávaný v Arenzanu

na všech kontinentech, na Madagaskaru nebo v kapli letiště v New Yorku, v bavorském vesnickém kostelíku, ve vietnamském klášteře v pralese nebo v často navštěvovaných svatyních Jezulátka v Bogotě v Kolumbii, v Quebecu, v Benin City v Africe nebo v Kalkatě v Indii. I mezi námi je málo těch, kteří nikdy nedrželi v ruce jeho obrázek nebo medailkou. O Pražském Jezulátku psal francouzský básník Paul Claudel. Svátá karmelitánka a mučednice Edith Steinová v jednom z dopisů před deportací do Osvětimi v roce 1942 zdůraznila: „Když jsem se včera dívala na obrázek Pražského Jezulátka, napadla mě myšlenka: ... není to nějaký ‚tajný císař‘, který jednou učiní konec všemu trápení? Vždyť má v ruce žezlo, i když si lidé myslí, že to oni vládnou.“

I dnes existují neobyčejná vyslyšení, dějí se uzdravení a zázraky u Pražského Jezulátka a mnozí, které nouze naučila modlit se a prosit, stali se vděčnými svědky toho, jak pravdivá jsou slova,

## Pražské Jezulátko

kterými Ježíšek slibuje: „Čím více mne budete uctívat, tím více vám budu žehnat!“

### Původ ve Španělsku

Historie Pražského Jezulátka sahá až do 11. století k bojům mezi křesťany a Maury ve Španělsku, k takřka zničenému klášteře karmelitánů mezi Cordobou a Sevilhou. Tehdy přežili jen čtyři mniši. Jeden z nich, bratr Josef, byl v širokém okolí znám svou velkou úctou k tajemství Ježíšova dětství.

Jednoho dne mnich právě zametal, když vedle něho stál nádherný chlapec, chvíli se na něho pozorně zahleděl a pak řekl: „Umiš dobře zametat, bratře Josefe, ale umíš se pomodlit i Zdravas Maria?“ „Ano!“ „Tak se pomodli!“ Při slovech ...*požehnaný plod života tvého* ho chlapec přerušil a řekl: „To jsem já!“ A zmizel. Na nebeské rysy jeho tváře bratr Josef nikdy nezapomněl a vroucně si přál opět ho spatřit. Uplynula léta a vnitřní hlas vyzval Josefa, aby vytvořil postavičku Jezulátka tak, jak si ji zapamatoval.

Ale všechny pokusy o vymodelování voskové sošky zůstaly bez výsledku, až se mu v pokročilém věku Dítě opět zjevilo a řeklo: „Přišel jsem, aby ses na mě mohl podívat a aby tvoje soška byla přesně taková jako já!“ Teď už mohl dokončit své dílo. Svaté žijící ctitel Ježíška zakrátko zemřel. Půvabná vosková soška byla v procesii přenesena do kostela. Tu se bratr Josef zjevil svému převorovi a řekl mu: „*Tato soška není určena pro vás... Budou se před ní modlit všechny národy a národnosti.*“ Přesně to se mělo stát.

Z karmelitánského klášteřa se soška dostala do soukromého vlastnictví šlechtické rodiny Lara a Mendoza. Když se Maria Manriquez de Lara vdala za českého šlechtice Vratislava z Pernštejna, přinesla si do no-

vého domova v Praze jako svačební dar Jezulátko jako vzácné rodinné dědictví. Její dcera Polyxena pak v roce 1628 darovala Jezulátko karmelitánům u kostela Panny Marie Vítězné v Praze. Tento klášter byl vybudován na císařovo přání o čtyři roky dříve po vyhnání luteránů z Čech. Když tento svůj klenot odevzdávala Polyxena představenému, řekla: „Otče můj, dávám vám to, co je mi nejdražší. Uctívejte toto Jezulátko, a nikdy vám nebude nic chybět!“

Soška ihned dostala čestné místo v oratoři, kde ji velice uctívali zvláště karmelitánští novici. Ale když po třech letech vtrhli do Prahy protestantští Sasové, museli karmelitáni uprchnout do Mnichova. Jejich klášter byl vypleněn a soška bez povšimnutí odhozena za oltář. Teprve po šesti letech v roce 1637 se vrátil do Prahy lucemburský mnich P. Cyril od Panny Marie, který měl k Jezulátku vroucí vztah již jako novic. Po dlouhém hledání našel Dítě pod troskami a přinesl je zpět do oratoře.

Když se před ním jednou modlil, uslyšel jemný hlas: „Smilujte se nade mnou, jako se já smiluji nad vámi. Vraťte mi zpět moje ručičky, které mi ulomili heretici. Čím více mne budete uctívat, tím více vám budu žehnat!“

Ale chudobní karmelitáni měli jiné starosti než opravu poškozené sošky. Zklamaný P. Cyril se modlil a skutečně od jednoho věřícího, který se k němu choval z povídání, dostal větší obnos peněz. Představení však použili tento milodar na jiný účel a dokonce poručili P. Cyrilovi, aby sošku z oratoře odnesl. O to více se modlil u Ježíškových nohou ve své cele za odpuštění a nepochopení svých spolubratří. Teprve po několika letech byl nový představený přístupnější a ochotný k účtu k Jezulátku a řekl: „Když nám Jezu-

látka dá svoje požehnání, dáme jeho sošku opravit.“

P. Cyril se znovu modlil k Ježíškovi a za nějaký čas ho volali do kostela. U oltáře Panny Marie ho čekala neznámá dáma a s úsměvem a beze slova mu dala milodar. Nikdo ji neznal a P. Cyril byl do smrti přesvědčen, že to byla sama Panna Maria. Konečně mohl sošku odnést na opravu, ale spolubratři mu oddělili málo peněz a musel se vrátit s nepořízenou. Zanedlouho uslyšel během modlitby hlas: „Postav mě do sakristie vedle dveří a určitě přijde někdo, kdo se nade mnou slituje!“ Už za hodinu se zde objevil císařský generální komisař Daniel Wolf, podíval se soucitně na poškozenou sošku Dítěte, a i když byl sám bez prostředků, vzal na sebe všechny náklady za jeho opravu. Ježíšek tak dostal „nové“ ručky a mohl opět zaujmout své místo. Svého dobrodince a ctitele odměnil tak, že Daniel Wolf dostal nečekaně od císařské komory za prokázané služby 3000 guldenů. P. Cyril mohl až do konce svého 85 let trávajícího života vyprosit na přimluvu Jezulátka mnoho obrácení, uzdravení a osvobodit mnoho posedlých. Tak se šířila úcta k Pražskému Jezulátku.

### Bohaté požehnání skrze malé Dítě

To však byl jen začátek velkého počtu zázraků, vojenských vítězství a uzdravení, která vyvolávala úžas. Zvěst o zázračném Pražském Jezulátku se šířila jako požár a brzy o něm mluvily celé Čechy. Karmelitáni vystavili sošku k uctívání v kostele a proudily sem tisíce lidí, kteří hledali pomoc. Šlechta i prostí lidé, králové a dokonce i Marie Terezie přicházeli se svými těžkostmi a úmysly do stovčatého města, kde „malý Král“, jak slíbil, všechny vyslyšel.

Tak hluchoněmá baronka Alžběta Kolowratová byla ze svého neduhu uzdravena, když zbožně políbila podanou sošku. Cí-

## Modlitba k Pražskému Jezulátku

### Každodenní večerní modlitba ve svatyni Pražského Jezulátka v Arenzanu

Svaté Jezulátko, které vyléváš své milosti na všechny, kdo Tě vzývají, obrať své oči k nám, kteří klečíme před Tvým svatým obrazem, a vyslyš naši modlitbu.

Svěřujeme Ti všechny chudobné a potřebné, kteří důvěřují Tvému Božskému Srdci. Vztáhni k nim svou všemohoucí ruku a pomoz jim v jejich potřebách. Vztáhni ji na všechny nemocné, uzdrav je

a posvěť jejich utrpení, na zarmoucené a potěš je, na hříšníky, abys je přitáhlo ke světlu Tvé milosti, na všechny, kteří jsou postiženi bolestí a bídou a vzývají Tě v důvěře ve Tvou láskyplnou pomoc.

Vztáhni svou ruku k nám a požehnej nám. Dopřej, malý Králi, poklady svého milosrdenství celému světu a zachovej nás v milosti své lásky. Amen.

sařský polní maršál Mannsfeld, který byl smrtelně nemocen, uzdravil se před zraky užaslých lékařů, když ho přinesli před Pražské Jezulátko. Byli zázračně zachráněni trosečníci, národ byl uchráněn před morem, takže za Jezulátkem přišla polská královna, aby se zde z vděčnosti modlila nověny. Z podnětu šlechtické rodiny Martiniců putovala ozdobená soška v procesí pražskými ulicemi a kostely. Kostel Panny Marie Vítězné se stal národní svatyní.

Z podnětu dvou rakouských karmelitánů začalo Dítě svou triumfální pouť po všech karmelitánských kláštřích. P. Emmerich svou knihou „Pražské velké a malé“ rozšířil zprávy o nesčetných zázracích a prokázaných milostech a generální představený P. Ildefons se všude snažil podporovat důvěru šířením jeho sošek a obrazů. 45 cm vysoká soška Krále trůní pod cenným křišťálovým sklem. Má k dispozici 70 nádherných šatiček, královské symboly – jablko a zlatou korunu, která je plná drahokamů.

#### Smutný konec a nový rozkvět

I když v roce 1784 císař Josef II. vzhledem ke svému osvěcenskému postoji vyhnal karmelitány z Prahy, Jezulátka se nikdo neodvážil dotknout. V průběhu dvaceti let kostel velice chátral a zdálo se, že Pražané, kdysi tak nadšení, na své milostivé Jezulátko postupně zapomínají. Teprve za dobrých 70 let byl karmelitánský kostel renovován.

O obnovu úcty se zasloužil kardinál Karel Kašpar. Sám jako seminarista v Římě poznal s bolestí, že malé Pražské Jezulátko všude možné ve světě znají více než v jeho vlasti. V roce 1936 v době španělské občanské války jako kardinál povzbuzoval své české rodáky, aby se před Pražským Jezulátkem modlili nověny za Španělsko – vlast sošky malého Ježíška – a prosili, aby tato země byla osvobozena od komunismu. Španěle z vděčnosti nazý-

vali arcibiskupa Kašpara „kardinálem pražského Dítěte“.

Když se jeho nástupce arcibiskup Josef Beran v roce 1945 vrátil z koncentračního tábora v Dachau, vedla první jeho cesta k Pražskému Jezulátku, kde



Hlavní oltář v Arenzanu  
se soškou Pražského Jezulátka

slavil děkovnou mši svatou. Bohužel od nástupu komunistického režimu v roce 1948 už o malém pražském Ježíškovi nebylo mnoho slyšet, ale jeho úcta mezitím vykoučila daleko za hranice Čech a Jezulátko se stalo známé na Filipínách, ve Francii, Belgii, Maďarsku, Mexiku, Ekvádoru, Brazílii i v Číně, Barmě a Indii.

#### Arenzano

Jedno z největších center úcty Pražského Jezulátka není v Praze, ale vzniklo na začát-

ku 20. století v Itálii v Arenzanu, 25 km západně od Janova. Všechno začalo malým obrázkem. Před touto olejomalbou došlo k nápadnému vyslyšení mnoha modliteb, takže proud poutníků nebral konce. Je tomu letos právě 100 let, co byla posvěcena nově zbudovaná svatyně, ve které se od té doby uchovává vyřezávaná kopie Pražského Jezulátka.

Arcibiskup Beran, který za komunistů musel od roku 1949 snášet izolační vazbu, se v roce 1965 dostal do exilu do Říma. Tam poznal jednoho karmelitána z Arenzana, který mu s nadšením vyprávěl o „nové Praze“. Od té doby se kardinál Beran aktivně zajímal o všechno, co se dalo v Arenzanu. Mnohokrát Ježíška osobně navštívil. Poutí za železnou oponu, které organizovali karmelitáni z Arenzana, se však mohl účastnit jen v duchu, protože sám se již nikdy nesměl vrátit do vlasti. Tím více ho těšilo, když se dověděl, že se k těmto poutníkům přiblížil tajně jako prostý dělník Štěpán Trochta, litoměřický biskup, který prošel koncentračními tábory a téměř 20 let nemohl vykonávat svůj úřad. Teprve v roce 1993 vrátila česká vláda svatyni Panny Marie Vítězné Církev a z Arenzana přišli první karmelitáni, aby znovu oživil klášter a úctu k Pražskému Jezulátku. Od té doby opět přicházejí poutníci z blízka i z dále s pros-

bami i poděkováním. Tak v roce 1995 přijela 70letá Indka se svým manželem a vnukem, aby poděkovala pražskému Divotvůrci za své uzdravení. Ještě za mlada se stala obětí nehody a byla ochrnutá a připoutaná na lůžko. Jednou v noci se jí zjevilo Pražské Jezulátko a slíbilo jí, že se uzdraví. Začala se modlit nověnu a ještě během těchto devíti dní se jí vrátila síla do nohou a pak do celého těla. Po několika týdnech byla úplně zdravá. Tato rodina si celý život šetřila na to, aby se jednou mohla vypravit na děkovnou cestu do daleké Evropy.

V roce 1991 došlo přímo u města Arenzano k největší lodní katastrofě ve Středomoří, když zde explodoval obrovský ropný tanker. Pět členů posádky zahynulo a tanker hořel tři dny a tři noci, až se spálená loď potopila. Po celou tuto dobu celé Arenzano vzývalo Pražské Jezulátko. A stalo se něco neuvěřitelného. Nedošlo k obávané ekologické katastrofě a bohatá mořská fauna a flóra nebyla zničena. I samotné město bylo uchráněno před zamořením pobřežních a podzemních vod. Město o deset let později projevílo vděčnost zvláštním způsobem: 28. července 2001 uložili potápěči do vraku 42 m pod vodou sochu Pražského Jezulátka, zhotovenou z umělé hmoty. A umístili ji do kapitánské kabiny, kde trůní obklopená korálo-



vými útesy a mořskými rybami. Jezulátko se stalo oblíbeným cílem podmořských sportovních potápěčů.

Z *Vítězstvo srdca* 6/2007  
přeložil -lš-

mystického Těla Kristova, kterým je Církev. Plným právem ji Pavel VI. v průběhu II. vatikánského koncilu udělil slavnostně titul „Matka Církve“.

Právě proto, že je Matkou Církve, je Panna Maria také Matkou každého z nás, kteří jsme údy mystického Kristova Těla. Z kříže svěřil Ježíš svou Matku každému svému učedníkovi a současně svěřil každého svého učedníka lásce své Matky. Evangelista Jan uzavírá toto krátké sugestivní líčení slovy: „A od toho okamžiku ji učedník vzal do svého domu“ (Jan 19,27). Takový je italský překlad řeckého textu „eistá idia“ – přijal ji za své vlastnictví, do svého vlastního bytí. Taková je Pánova závěť. Tedy na vrcholu svého naplněného mesiánského poslání zanechal Ježíš každému ze svých učedníků jako drahocenné dědictví svou vlastní Matku, Pannu Marii.

#### **Do nového roku ve znamení Matky Boží**

Draží bratři a sestry, v prvních okamžicích roku jsme pozváni, abychom pozorně rozjímali o Mariině přítomnosti v životě Církve a v našem osobním životě. Odevzdejme se jí, aby řídila naše kroky v tomto novém úseku času, ve kterém nám dává Pán žít, a aby nám pomáhala být autentickými přáteli jejího Syna, a tím také odvážnými tvůrci jeho království ve světě, království světla a pravdy. Dobrý rok všem! To je přání, se kterým bych se chtěl obrátit na vás všechny přítomné na první generální audienci v roce 2008. Kéž nový rok, započatý ve znamení Panny Marie, nám dá živě pociťovat její mateřskou přítomnost, abychom s podporou a ochranou Panny Marie mohli patřit s obnoveným zrakem na tvář jejího Syna Ježíše a kráčet svižněji po cestách dobra.

Ještě jednou – dobrý rok všem!

*Bollettino Vaticano 2. 1. 2008  
Mezititulky redakce Světla*

*Paolo Riso*

**S**otva se narodil 1. listopadu 1915, den nato jeho matka zemřela ve věku 19 let. Bylo to v Monghidoro (Bologna). Při křtu dostal jméno Primo. Neměl ještě ani sedm let – a zemřel jeho otec ve věku 30 let. Rodina, která se sotva rozvinula, skončila svou existencí.

Primo Rossetti byl svěřen babičce, matčině matce, která žila v Bologni. V kostele San Giovanni in Monte přijal první svaté přijímání. Stal se zde ministrantem. Jednoho dne se ho v sakristii zeptal jeden kapucín, zda by nechtěl být fráterem. Primo znechuceně řekl, že ne, protože kapucín měl bradu, která se mu vůbec nelíbila.

#### **Je příliš živý**

Jindy ho zavedla babička k servitům s přáním, aby zde mohl studovat. Ale superior ho odmítl slovy: „Je příliš živý a zpupný.“ Tak se zdálo, že zůstane chudáček bez budoucnosti. V říjnu, růžencovém měsíci, r. 1922 chodila babička každý den k dominikánům a Primo chodil s ní. Kázání míval jeden mladý dominikán a Primo byl nadšen. Jednou večer řekl babičce: „Chci být fráterem tady!“

Několik dnů nato šli promluvit s provinciálem P. Brianzou. V listopadu nastupuje Primo do „Apoštolské školy“ v Bergamu, kde bude studovat šest let. „Vzpomínám si“ – napíše později – „na první horlivost, na mariánskou úctu, na výšiny i propasti dospívání, na obtíže ve studiu, na sblížení s některými učiteli. Nakonec zvítězila jen milost, protože Boží láska je věčná.“

1. října 1931 obléká v Bologni bílý hábit a nastupuje do noviciátu jako fráter Enrico. Prožívá „sladkou touhu po svatosti“ a v říjnu 1932 skládá řešolní sliby.

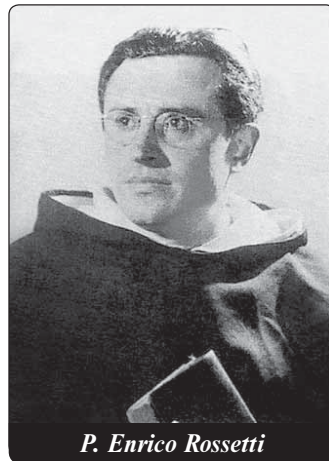
Začne se připravovat na kněžství a má velký úspěch ve studiu. Zamiluje si vášnivě teologii, kterou studuje ze Summy svatého Tomáše. „Tento ideální domini-

## **Růžencový dominikán**

**P. Enrico Rossetti (1915–1974)**

kán mě přitahoval,“ vyznává. „Zbožnost i studium se živily ze stejného ohně.“

V předvečer kněžského svěcení onemocní náhle zápallem pohrudnice a plicní nákazou. Kněžské svěcení přijal v den svých



*P. Enrico Rossetti*

23. narozenin roku 1938. „Do kněžství jsem vstoupil s plností milosti, která vtiskla do mé duše něco absolutně nového. Ten den jsem žádal od Pána milost mučednictví... Prosil jsem o jednu milost, abych raději zemřel, než bych měl vystoupit k oltáři se smrtelným hříchem.“

V Římě na Angeliku dosáhne v roce 1940 doktorátu teologie s nejlepším prospěchem. Hned nato jede do San Giovanni Ronda k otci Piovi. Když ho světec uvidí, ukáže na něho prstem a prohlásí: „Summa cum laude!“ Vrací se do Boloně a vyučuje filozofii. Sní o vědecké „kariéře“ ve svém řádu, ale tento sen se brzy rozplyne.

#### **Živné stéblo trávy**

Znovu se přihlásí plicní nemoc, která ho už navštívila. Musí se často odebrat do sanatoria v Torre Bordone a v Sonadalu. Střídají se období zlepšeného stavu a nemoci. Působí jako zpovědník a promotor Třetího řádu sv. Dominika, jako redaktor dominikánského věstníku. Je zamilován do Krista. Stane se

vyhledávaným duchovním vůdcem, kterého nic nemůže zastavit v horlivosti, ani jeho obtížná choroba.

V roce 1948 dostane těžkou laryngitidu a podle lékařů už nikdy nebude moci kázat. V provincii se objevují ohniska TBC. Jede do Lurd, kde začne „zázrak“ jeho života: vroucně prosí Pannu Marii a znovu získá ztracený hlas. 13. října 1949 začne v sanatoriu psát pravidelně svůj deník, právě „dějiny duše“, ve kterém definuje sám sebe slovy sv. Augustina: „Pane, jsem stéblo trávy, která žízni po Tobě!“

Čte současné autory Péguyho, Bernanose, Mouniera. Jako Kristův přítel a apoštol přibližuje k Bohu lidi, kteří se od něho vzdálili z hladu po pozitivních a zranění zoufalstvím. Svědčí dny naplňuje modlitbou: růžencem, který vždy miloval, se mu stává zlatým řetězem, kterým je připoután k Panně Marii, kterou něžně miluje, a k Ježíši, jedině lásce jeho života.

V roce 1950 následuje plicní operace. P. Enrico se uzdraví a začne v Bergamu opět pravidelný život. Zcela ho zaměstnává kázání. Řekne: „Když nekážu, nejsem nic; když kážu, cítím, že jsem nic. Přijímám, Ježíši, že jsem nula, která káže o Tobě a o Tvých divech.“

„Musím uznat podíl, jaký má na mém životě Panna Maria jakožto nástroj Božího milosrdenství.“ Je rádcem v dominikánské provincii, konventním lektorem, cenzorem knih, vyhledávaným duchovním vůdcem. Mezi dušemi, které vede, je také Piera Gotti, andělská duše, která umírá v roce 1954 ve 24 letech. Provází ji při její smrti a píše její životopis, ve kterém ji počítá mezi své svaté.

(E. Rossetti, *La semplicità e la croce* [Prostota a kříž], Sesa Bergamo 1955).

V mariánském roce 1954 se P. Enrico zcela zasvěcuje Panně Marii a vkládá svůj život do „tajemství Matky Boží“. Čtyři roky nato při oslavách 100. výročí lurdských zjevení vede do Lurd početnou skupinu poutníků, je jmenován generálním kazatelem a hlavním promotorem Třetího řádu sv. Dominika a Bratrstva růžencového apoštolátu.

### Růženec zařazen do stanov

Od té doby je to jeho charisma, jeho poslání, ke kterému je povolán, jak to stanovila provinciální kapitula v roce 1962. Dynamický, horlivý, teologicky bezpečný a pevný vidí P. Enrico v růženci hlásání Slova, které se stalo tělem Ježíše Krista, obětovaného Otci v jeho utrpení a smrti, zmrtvýchvstání a oslavení, Ježíše jakožto předmět rozjímání i následování ve světle Panny Marie, té, která více než všichni ostatní vede Církev a lidstvo k němu.

14. května 1963 vede do Říma pouhých chlapců živého růžence a představitel je při audienci Janu XXIII. Rok nato provází další skupinu k Pavlu VI. Mezitím oslavil 25. výročí svého kněžského svěcení za přítomnosti babičky, která je už devadesátiletá. Při té příležitosti píše svou duchovní závěť: „Maria se mi stala více než matkou, když mě moje pozemská maminka zde dole zanechala samotného. Miloval jsem ji a všechny jsem učil lásky k ní, zvláště kněze. Od té doby, co jsem promotorem růžence, pochopil jsem, že musím pro ni mnoho pracovat jako služebník, jako otrok.“

S ním také velmi rozkvetl Třetí řád svatého Dominika, pro který zpracoval nové stanovy „ad experimentum“, vyhovující laikům, kteří se cítí povoláni, aby se zasvětili Bohu v duchu svatého Dominika. Je to cesta, která si zaslouží, aby byla i dnes prohlubována.

5. května 1968 vede třetí sdružení živého růžence do Říma



a ve stejném roce prožívá P. Enrico vrchol svého života.

Od 30. srpna do 13. října se účastní generální kapituly dominikánů v River Forest v USA, která připravuje nové stanovy řádu. Ve svých vystoupeních navrhuje články, které se týkají růžence, a hovoří o něm s takovou silou a přesvědčivostí, že kapitula přijímá jeho teologickou argumentaci. A tak v knize stanov jsou články 67 a 129 o růženci jako platné formě kázání. Toho dne si zapsal: „Růženec se řadí mezi základní prvky dominikánského života. Dnes večer jsem u nohou Panny Marie tak spokojen, že je mi do pláče. Nyní všichni žertují a říkají, že jsem ‚otcem růžence‘.“

### Prozřetelnost myslí na vše

Zbývá mu několik roků života, které naplní horoucí láskou ke Kristu v obtížných dobách, ve kterých se snaží zůstat věrný tra-



dici Církve. V roce 1969 je zvolen převorem v Bologni.

30. června 1970 se stává provinciálem v Lombardii. Přijímá tento úřad jedině z poslušnosti. Následující rok organizuje v provincii oslavy 800. výročí narození svatého Dominika a putuje po dominikánských místech ve Francii a ve Španělsku: Galeuaga, Prouille, Tolosa... V roce 1972 vykonává vizitaci v Brazílii, odkud se vrací v roce 1973. „Mohu říct, že jsem objel svět. A přece obraz celý v mém noviciátě, s jejím mlčením, křížem na stěně a obrazy Panny Marie a svatého Dominika, nějakou tou knížkou a velkou chudobou zůstane snem mého života. Tak jak stárnu, vracím se do noviciátu.“

Dále jako mladík uskutečňuje velké projekty apoštolátu a současně se každý den připravuje na smrt, zaplaven velkou láskou k Ježíši a k Církvi: „Církev, ve kterou věřím, je jediná Církev Kristova, která jde cestami světa s námi a my s ní, vždy věrná sama sobě se vždy obnovuje v Duchu Svatém.“

2. února 1974 prožívá vekou radost: Pavel VI. v encyklice *Marialis cultus* věnuje celou kapitulu růženci, který uznává za apoštolát vlastní právě dominikánům a za nejkrásnější mariánskou modlitbu a potvrzuje intuice a díla, která za svého života P. Enrico rozvíjel.

Zcela náhle po mozkové příhodě odchází k Pánu 29. března 1974. Několik týdnů předtím při 35. výročí svého kněžského svěcení poznamenal s velkou prostotou: „Zdalo se mi, že s velkou ranou v šíji ležím na zemi v kaluži krve a říkám poslední slova: - Ježíši, můj Pane, milosrdenství! Maria, Maria, Maria! Amen!“ Den nato uzavírá svůj deník: „Chci všechno vidět v řádu Boží prozřetelnosti, která myslí na všechno a na všechny, i na tu nejmenší bytost, i na trávu, jakou jsem já.“

*Z Maria Ausiliatrice 10/2007 přeložil -lš-*

### PROTI POTRATŮM

Apoštolský nuncius v Rakousku arcibiskup Edmont Farhat se zúčastnil 28. prosince ve Vídni shromáždění pořádaného organizací na ochranu života a vyjádřil této organizaci podporu Svatého otce. V homilii při mši svaté, která následovala, řekl doslova: „Potraty musí jednoho dne skončit. Je to bezpodmínečně nutné!“ Kritizoval rakouskou lidovou stranu za její laxní postoj k této otázce.

### VĚDECKÉ DŮKAZY

Americký profesor teologie L. Scott Kellum poukázal na skutečnost, že v současné době stále častěji nalézají archeologové důkazy o životě Ježíše Krista. Jako příklad uvedl objevení domu apoštola Petra v Kafarnaum, nález kamenné rakve velekněze Kaifáše, Jakubovy studnice, rybníku Siloe, Lazarova hrobu a rybářského člunu z dob Ježíšových, ve kterém se může plavit 13 mužů po Genezaretském jezeře. Tyto a četné další nálezy potvrzují zprávy evangelií.

### NEJNOVĚJŠÍ MUČEDNÍCI

V roce 2007 bylo usmrceno 15 katolických kněží a dvě řeholní osoby. Osm z nich pocházelo z Asie, kde k takovým vraždám dochází nejčastěji. Dva kněží byli zavražděni ve Španělsku. Statistiku uveřejnila agentura Fides.

### NEOBVYKLÝ SILVESTR

Přátelé společnosti Dona Orione oslavili konec občanského roku novým způsobem. Shromáždili se na Náměstí Svatého Petra k nočnímu bdění v modlitbě. Sešli se k tomu z různých částí světa: z Itálie, Brazílie, Velké Británie, Španělska a Madagaskaru. 1. ledna pak slavili mši svatou v kostele Spirito Santo in Sassia nedaleko Vatikánu.

### PŘÍPRAVA SETKÁNÍ

V únoru nebo březnu by se mohlo uskutečnit setkání pro přípravu dialogu zástupců křesťanů a islámu jako ohlas na nabídku 138 islámských učenců, kterou zaslali Benediktu XVI. v říjnu minulého roku.

*Kath-net*

# Co mají společného Karel Veliký a Benedikt XVI.

Rozhovor agentury Kath-net  
s Gero P. Weishauptem, odborníkem  
na latinu u Radio Vaticana

**Proč je latina pro Církev tak důležitá?**

Význam latiny pro Církev vidím především v trojí symbolické síle: latina jako výraz univerzality, jednoty a transcendence.

Papežové vždy znovu poukazovali na význam latiny pro katolickou církev. Tak Pius XI. v apoštolském listě *Officium omnium* z 1. srpna 1922 řekl o latině: „Protože Církev jednak zahrnuje všechny národy a jednak bude existovat až do konce časů, potřebuje jazyk, který je svou povahou univerzální a neměnný: Takovou řečí je latina.“

Podle Jana XXIII. odpovídá latinská řeč podstatě Církve jako univerzálního společenství, jehož víra je neměnná. Napsal to v apoštolské konstituci *Veterum Sapientiae* z 22. února 1962.

Katolická církev je univerzální, zahrnuje celý svět a spojuje národy. Jako společnost celosvětová a všennárodní potřebuje řeč, kterou po zániku římského impéria žádný národ nemluví, a proto stojí stejně nade všemi jinými národními jazyky.

A skutečně, používání latiny u textů, které jsou určeny celé Církvi – Kodex církevního práva, papežské dokumenty, jako encykliky, apoštolské konstituce nebo postsynodální exhortace – je zcela nabílední. Latinská řeč v nich použitá ukazuje, že příslušné dokumenty jsou určeny všem katolíkům na světě.

Použitím latiny se zabraňuje upřednostňování určitých národů, ke kterému by docházelo, kdyby byly dokumenty zveřejněny v jejich řeči. To je důvod, proč univerzální církevní dokumenty nejsou sepsány v angličtině nebo španělštině, nýbrž v latině.

Řím jako Petrovo město je stále centrem světové Církve a garantem její jednoty v univerzálnosti. Čím se vyjadřuje jednota a spojení všech katolíků s Petrovým nástupcem na římském biskupském stolci zřetelněji než latinou, řečí Říma, nadčasovou mateřskou řečí tohoto Města, která je od 4. století univerzální řečí celého Orbis Catholicus?

Kromě funkce jednoty spojující národy přísluší latině jako sakrálnímu jazyku jiná podstatná symbolická síla: transcendence. Protože latina je nadčasová a jako „mrtvý jazyk“ nepodléhá žádným významovým změnám, symbolizuje současně věčnost, neproměnnost, nadčasovost, a tím je ve vysokém stupni znamením božské transcendence.

Kdo je seznámen s latinskými oracemi, snadno poznává, jak pregnantní, sevřené, syntakticky elegantní, bohaté na slovní obraty a obdařené přímo právníkovou přesností jsou latinsky formulované modlitby. Tento pro římské myšlení podstatný rys propůjčuje latinské liturgii její velikost, jasnost, vznešenost a objektivitu. Latina jako kulturní řeč římskokatolické církve představuje současně jako ikonostas ochraňovanou posvátnou.

**Neměla by být církevní řečí vlastně starořečtina nebo aramejšťina?**

Kulturním jazykem prvních generací křesťanů v Palestině byla skutečně aramejšťina, kterou hovořil také Ježíš a jeho učedníci. Se vstupem křesťanství do hellenistického prostoru byly převzaty do liturgie i jiné jazyky.

Zpočátku byla liturgická řeč v Říme skutečně řečtina. To souviselo s tím, že během okupace



P. Gero Weishaupt

východní části říše mnoho Řeků uteklo do západních oblastí, především pak do Říma.

Tato řečtina již nebyla klasická starořečtina Homéra a Platóna, nýbrž zjednodušená koine – řečtina septuaginty a Nového zákona. Ta nezůstala bez vlivu na vývoj latinské církevní řeči.

Od druhého století se prosadilo ze severní Afriky používání latiny při bohoslužbách, proces, který pak byl uzavřen ve čtvrtém století za papeže Damasa. Od té doby celý Orbis Catholicus slavil liturgii v latině.

Aramejšťina, řeč Ježíšova, se na Západě nemohla prosadit. Tak jako se řečtina omezila na Východ, aramejšťina se ujala jmenovitě v Sýrii. Z těchto kulturně dějinných okolností je možno vysvětlit vítězné tažení latiny na Západě a zvláště její uplatnění jako kultovní řeči.

**Jaká je souvislost mezi latinou a tzv. „starou mší“?**

U této otázky musím poznamenat, že nejsem odborník na liturgii. Přesto myslím, mohu říct, že nějakou podstatnou souvislost zde nevidím. Již dějinný vývoj ukazuje, že latina nepatří k podstatě liturgie.

Ježíš při poslední večeři nemluvil latinsky. Kdyby latina patřila k podstatě, jistě by ji použil. První generace slavily v Palestině liturgii v aramejštině, ve starém Římě se v prvních dvou staletích používala řečtina. Později v 9. století, kdy už se latina používala dlouho jako kultovní jazyk, zavedli slovanští apoštolové Cyril a Metoděj do římské liturgie nelatinskou lidovou řeč.

Její použití později schválil papež Jan VIII.

Ani Tridentský koncil nevyločil možnost slavit liturgii v lidovém jazyce. V důsledku požadavků reformátorů na používání lidové řeči zdůraznil koncil nakonec svůj požadavek na použití latiny: „Si quis dixerit... lingua tantum vulgari Missam celebrari debere... A.S.“ (DS 1749). (Kdyby někdo říkal, že mši je možno slavit výlučně v lidové řeči, ...ať je vyobcován.)

Slovo „tantum“ (pouze, výlučně) nesmíme v latinském koncilním textu přehlížet. Koncil tak odsoudil výlučné použití lidové řeči, jak to požadovali reformátoři. Tím však nebylo vyloučeno použití mateřské řeči v některých částech nebo ve mši vůbec. Tak vznikla možnost používat lidovou řeč ve čteních nebo některých modlitbách.

Existují-li tyto výjimky, pak se mi zdá, že neexistuje vnitřní podstatná souvislost mezi „tridentským ritem“, dnešní mimořádnou formou, a latinskou řečí. Je ovšem zcela nesporné, že latinská řeč je ritu Pia V. naprosto přiměřená, když vezmeme v úvahu, že tridentskému ritu je vlastní ono vysloveně transcendentní zaměření, pro které je právě latina oním symbolem, neboť je výrazem transcendence, jak bylo řečeno. V tomto smyslu pak existuje určitá souvislost mezi latinskou řečí a tzv. „starou mší“.

**Má latina získat opět na významu i jako „forma ordinaria“?**

Jedna věc je naprosto nesporná: otcové II. vatikánského koncilu trvali na latině jakožto sakrální řeči. „Užívání latinského jazyka ať je zachováno v latinských obřadech,“ čteme v Sacrosanctum Concilium 36 § 1.

Přitom byl s úvahou o pastorační nezbytnosti přiznán mateřským jazykům větší prostor než dosud, především ve čteních a některých modlitbách a zpěvech (36 § 2). Koncil tedy latinu rozhodně neodboural. Kdo slaví mši v latině, ne-



potřebuje se nijak ospravedlňovat. Nedělá totiž nic jiného než to, co Koncil požadoval. Znění koncilní konstituce mluví dokonce zřetelně o přednostnosti latiny jako kultovní řeči před řečí lidovou. Koncilní otcové byli příliš hluboce přesvědčeni o významu latiny pro Církev a její kult, než aby byli ochotni se vzdát jazyka, který se navíc podílel na tvorbě naší západní kultury a bez kterého by Evropa byla nemyslitelná.

Také papež Benedikt XVI. vyzvedl při nejrůznějších příležitostech nedocenitelnou hodnotu latinské řeči pro Církev a pro Evropu. Naposled tomu tak bylo – v pohledu na její používání v katolické liturgii – v postsynodální apoštolské exhortaci *Sacramentum Caritatis* z 22. února 2007 (n. 64). Z toho je jasné, že „renesance“ latiny v katolické liturgii podle „forma ordinaria“, tedy v pokoncilním mešním ritu, je příkaz hodiny. Je nejvyšší čas, aby po 43 letech, kdy latina obdržela v *Sacrosanctum Concilium* své místo, bylo konečně přání koncilních otců vyhověno.

Je zcela jasné, že se tak nemůže stát z dneška na zítřek, když po celá léta panovala v našich farnostech jiná praxe. Papež Benedikt XVI. však nyní přehazuje výhybky při uskutečňování Koncilu i na liturgickém poli, zvláště pokud jde o použití latinské řeči v liturgii. Dva a půl roku po jeho svolení je zcela zřetelné, že v pontifikátu papeže Benedikta XVI. dojde k dalším změnám v uplatňování II. vatikánského koncilu. Při jeho uplatňování je třeba číst a interpretovat koncilní texty výlučně v „hermeneutice kontinuity“, jak řekl papež ve své programové řeči ke Kurii 22. prosince 2005. Tyto texty musí být tlumočeny v zrcadle tradice a uvedeny do církevní praxe.

Latina je od konstantinovského obratu ve 4. století oficiální úřední a kultovní řeči katolické církve. Pokud jde o její používání v liturgii, trvali na tom koncilní otcové z velmi dobrých důvo-



*Koronovace Karla Velikého*

dů. Pokoncilní praxe si však bohužel prosadila jiný vývoj.

V posledních čtyřech desetiletích byla latina v liturgii velmi zanedbávána, dokonce byla z liturgie vyhnána. Musíme prostě uznat, že tato praxe odporuje Koncilu. Tato okolnost byla kulturně historickým vývojem v posledních desetiletích ještě navíc podporována. Zkracování gymnaziálního studia, rozšiřování výuky moderních cizích řečí a přírodovědní zaměření ve školách jako reakce na technickou orientaci společnosti potlačilo výuku klasických jazyků (staré řečtiny a latiny).

Kulturní klima je v současnosti všechno jiné, jen ne příznivé latinskému jazyku. Nesčetné množství kleriků, biskupy nevyjímaje, nevykazuje znalost starých jazyků, zvláště latiny.

#### Historická paralela

Kulturně historický vývoj naší doby má svou paralelu v dějinách. V době Meroveovců zažila evropská kultura hluboký úpadek. V průběhu stěhování národů a expanze germánských kmenů do římského impéria došlo k jazykové vulgarizaci. Nedostatečná péče o výuku latiny měla za následek neznalost staré církevní řeči u kleru. Poukazuje na to svatý Bonifác v roce 749, že v Bavorsku křtí kněží „in nomine

patria et filia“ (místo in nomine Patris et Filii). Patří k nedocentelné zásluze Karla Velikého, že obnovil klasické latinské vzdělávání především u kleru a přivedl je k novému rozkvětu.

Do dějin vstoupila tato restaurace latiny jako „karolínská renesance“. Můžeme císaři Karlu Velikému děkovat za to, že pozvedl obecnou úroveň vzdělávání ve všech oblastech a že byla znovu doceněna latina.

#### Karel Veliký a papež Benedikt XVI.

Tvrdím, že něco podobného se děje v našich dnech s tím rozdílem, že to není císař, kdo podporuje latinu, ale papež. Již první hodiny jeho pontifikátu stály ve znamení latiny. Svě první kázání pronesl německý papež v latině a papežská liturgie se stále častěji slaví v latině. V listopadu 2005 přijal papež účastníky Certamen Vaticanum (autorská soutěž v latině) a vyzval k pěstování latinské řeči: „Kromě toho chci vás vyzvat a povzbudit, abyste pěstovali naši latinskou literaturu, ať starou nebo moderní, světskou nebo duchovní nejen s úctyhodnou horlivostí, ale také ji novými metodami předávali mladým lidem.“

Obzvláštní význam pro znovuoživení latiny v liturgii mají dva dokumenty, které se objevily v ro-

ce 2007: *Sacramentum Caritatis* a *Motu proprio Summorum pontificum* ze 7. července 2007. V *Sacramentum Caritatis* papež nejdříve doporučuje, aby se při mezinárodních setkáních konala liturgie v latině, a současně prosí, aby „budoucí kněží v době semináře byli připravováni na to, aby rozuměli mši svaté v latině a aby mohli celebrovat s použitím latinských textů...“

Dále vyzývá vést věřící k tomu, aby se uměli modlit běžné modlitby v latině (62). Vzdělávání budoucích kněží v latině se má věnovat více pozornosti než dosud. V tom je papež zajedno se závěry II. vatikánského koncilu a církevním zákoníkem (Kán. 249 a 928).

K renezanci latiny má v posledních řadě přispět i úplné uvolnění tzv. tridentské mše jako mimořádné formy římského ritu. Je výslovným přáním papeže, aby se „obě formy římského ritu vzájemně oplodňovaly“. V průvodním dopise biskupům papež zdůrazňuje: „Při slavení mše podle misálu Pavla VI. se má více, než tomu bylo dosud, projevit ona posvátnost, která mnoho lidí přitahuje ke starému ritu.“ K posvátnosti starého ritu však přispívá v nemalé míře právě latinská kultovní řeč, ve které se tridentský ritus slaví.

Na základě žádoucího vzájemného oplodňování a v neposlední řadě také vzhledem k „reformě reformy“, o které papež Benedikt XVI. resp. Josef Ratzinger v posledních letech v různých obměnách několikrát mluvil, jsou v *Motu proprio* nově nastaveny výhybky pro ocenění latiny při slavení mše svaté.

Mohu tedy plným právem říct, že Benedikt XVI. se stal podporovatelem myšlenky „více latiny“ v Církvi. Znovuoživení latiny v tomto pontifikátu může mít pozitivní vliv na kulturu vzdělávání v Evropě. Po „karolínské renezanci“ v osmém století se zdá, že se rýsuje „benediktinská renesance“ v druhém tisíciletí.

*Z Kath-net přeložil -lš-*

## Lidská rodina - společenství míru (2)

### Lidstvo je velká rodina

Také sociální společenství, aby žilo v míru, musí se orientovat na hodnoty, na kterých spočívá rodinné společenství. To platí jak pro místní, tak pro národní společenství; platí to především pro společenství národů, pro lidskou rodinu, která bydlí v jednom společném domě, a tím je Země. Z tohoto hlediska však nesmíme zapomenout, že rodina žije z odpovědného a definitivního ano muže a ženy a z vědomého ano dětí, které jedno po druhém přicházejí.

K tomu, aby prospívalo, potřebuje rodinné společenství velkodušnou shodu všech svých členů. Je nutné, aby toto vědomí bylo také společným přesvědčením všech, kteří jsou povoláni, aby vzdělávali všeobecnou lidskou rodinu. Musíme být schopni říct osobně ano k tomuto povolání, které Bůh vepsal do naší přirozenosti.

Nežijeme vedle sebe náhodně, jakožto lidé jsme všichni na stejné cestě, proto jdeme po této cestě jako bratři a sestry. Proto je podstatné, aby každý usiloval prožívat svůj život v odpovědnosti před Bohem a uznával v něm pramen svého vlastního života i života těch druhých. S vědomím tohoto nejvyššího původu můžeme vnímat bezpodmínečnou hodnotu každého člověka, a tak vytvářet předpoklady pro výstavbu smířeného lidstva. Bez tohoto transcendentního základu je společnost pouze shlukem sousedů, nikoliv společenstvím bratří a sester, kteří jsou povoláni tvořit velkou rodinu.

### Rodina, lidské společenství a životní prostředí

Rodina potřebuje domov, přiměřené prostředí, ve kterém může navazovat své vztahy. Pro lidskou rodinu je tímto domovem Země, prostředí, které nám Bůh Stvořitel dal, abychom je obývali

se svou tvořivostí a odpovědností. O životní prostředí se musíme starat. Je člověku svěřeno, aby je s odpovědnou svobodou chránil a kultivoval, přičemž orientačním měřítkem musí být vždy blaho všech. Člověk má přirozeně přednostní hodnotu před celým stvořením. Chránit prostředí neznamená nadřazovat člověku přírodu a svět zvířat. Znamená to spíše nedívat se na ně egoistickým způsobem, jako by byla zcela k dispozici jen jeho zájmům, protože i budoucí generace mají právo na to, aby z přírody čerpaly užitek, přičemž vůči ní zaujímají stejnou svobodu, na jakou si děláme nárok my. Stejně tak není možné zapomínat na chudé, kteří jsou v mnoha případech vyloučeni z dober stvoření, která jsou určena všem. Dnes bojuje lidstvo o budoucí ekologickou rovnováhu. Je dobré přijímat v tomto směru hodnocení s rozvážností a v dialogu mezi experty a vědci bez ideologických zkratk a uspěchaných výsledných požadavků; především by se přitom měl společně přijmout přijatelný rozvojový model, který respektuje ekologickou rovnováhu a obecné blaho všech. Je-li ochrana prostředí spojená s náklady, je třeba je spravedlivě rozdělit a respektovat přitom rozdíly v rozvoji různých zemí i solidaritu s budoucími generacemi. Uvážlivost neznamená nepřijímat žádnou vlastní odpovědnost a odsouvat rozhodnutí; znamená spíše učinit svou vlastní povinností rozhodovat po zralém, odpovědném zvažování, jakou cestu navrhnout s cílem posílit pouto mezi člověkem a prostředím, které má být odrazem stvořitelské lásky Boha - Boha, od něhož máme svůj původ a k němuž směřujeme.

Zásadní je v této souvislosti objevit v Zemi „náš společný dům“ a pro jeho využití ve prospěch všech zvolit spíše cestu dialogu než jednostranných rozhod-

nutí. V případě potřeby je možno rozmnožit institucionální místa na mezinárodní úrovni, aby bylo vytvořeno společné řízení tohoto našeho „domu“; ještě více však záleží na tom, dát vyzrát v obecném povědomí přesvědčení, že je nezbytná odpovědná spolupráce. Problémy, které se rýsují na horizontu, jsou komplexní a čas nás tlačí. Abychom situaci účinně zvládli, potřebujeme jednohlasnou shodu v jednání. Oblastí, ve které je zvláště nutné zintenzivnit dialog mezi národy, je správa energetických zdrojů planety. Dvojnásob naléhavé je to, pokud jde o technicky vyspělé země: na jedné straně je nutné promyslet aktuální rozvojový model z hlediska vysokého standardu spotřeby, a na druhé straně starat se o vhodné investice do diferencovaných energetických zdrojů a do optimalizace využití energie. Rozvinuté země mají velkou potřebu energie, ale tato potřeba je kryta na úkor chudých zemí, které i vzhledem k technicky nedostačující infrastruktuře jsou nuceny plynout vlastními zdroji energie pod cenou. Někdy je ve hře dokonce jejich politická svoboda; jde o formy protektorátu nebo přinejmenším o závislosti, které se jednoznačně projevují jako ponižující.

### Rodina, lidská společnost a hospodářství

Podstatným předpokladem míru v jednotlivých rodinách je, aby se opíraly o solidní základ obecně uznaných duchovních a etických hodnot. K tomu je však třeba doplnit a poznamenat, že rodina prožívá pravou zkušenost míru, když nikomu nechybí nic potřebného a rodinné jmění - plod práce jedněch, úspor druhých a společné aktivní spolupráce - je spravováno dobře a v solidaritě, bez nestřídmosti a plýtvání. Pro rodinný mír je tedy potřebná na jedné straně otevřenost pro transcen-



dentní dědictví hodnot, na druhé straně však není bezvýznamné, aby byly materiální statky moudře spravovány a pečováno se ohleduplně o mezilidské vztahy. Zanedbávání těchto aspektů má za následek, že utrpí vzájemná důvěra z důvodu nejistých vyhlídek, které ohrožují budoucnost rodiny.

Něco podobného je možno říct o jiné velké rodině, kterou je lidstvo ve svém celku. Také lidská rodina, která se skrze fenomény globalizace ještě úžeji sjednotila, potřebuje kromě základu společně uznávaných hodnot také hospodářství, které skutečně odpovídá požadavkům obecného blaha v celosvětových dimenzích. Vztah k přirozené rodině se projevuje také v tomto směru jako velmi poučný. Mezi jednotlivými lidmi i mezi národy je třeba podporovat čestné vztahy, které dávají všem možnost spolupracovat na základě rovnosti a spravedlnosti. Současně je třeba usilovat o moudré využívání zdrojů a spravedlivé rozdělování statků. Zvláště pomoc poskytovaná chudým zemím musí odpovídat kritériím zdravé hospodářské logiky, aby se zamezilo plýtvání, které nakonec slouží především k vydržování nákladných byrokratických aparátů. Také je třeba dbát morálních nároků, které dbají o to, aby hospodářské organizace se nestaraly pouze o přísné zákony rychlého zisku, které se mohou projevit jako nelidské.

### Rodina, lidské společenství a mravní zákon

Rodina žije v míru, když se všichni její členové podřídí spo-

lečným směrnicím: ty musí zabránit egoistickému individualismu a držet jednotlivce pohromadě tím, že podporují jejich harmonické soužití a cílevědomou pili. Tento samosebou logický princip platí i ve větších společenstvích, od místních přes národní až k mezinárodní společnosti. Abychom měli mír, potřebujeme společný zákon, který pomáhá svobodě, aby byla sama sebou a nikoliv slepou zvlí, a která chrání slabé před přehmaty silnějších. V rodině národů zaznamenáváme mnoho svévolného jednání jak uvnitř jednotlivých států, tak ve vzájemných vztazích mezi státy. Přitom dochází často k situacím, ve kterých se slabý musí sklonit nikoliv před požadavky spravedlnosti, nýbrž před neskrývanou silou těch, kteří mají více prostředků než on. Je třeba ještě jednou zdůraznit: moc musí být uplatňována skrze zákon, a tak tomu musí být i mezi suverénními státy.

K přírodě a k funkci zákona se Církev mnohokrát vyjádřila: právní norma, která řídí vzájemné mezilidské vztahy tím, že ukazuje vnější chování a počítá s tresty pro přestupníky, má jako kritérium mravní zákon, který spočívá v povaze věcí. Ten je možno – přinejmenším v jeho základních požadavcích – poznávat lidským rozumem, který se odvolává na stvořitelství rozum Boží, jak stojí na počátku všech věcí. Tento mravní zákon musí řídit rozhodnutí svědomí a celé lidské chování. Existují právní normy pro vztahy mezi národy, které tvoří lidskou rodinu? A jestliže ano, jsou účinné? Odpověď zní: Ano, zákony existují, ale abychom dosáhli jejich opravdové účinnosti, musíme se vrátit k přirozenému mravnímu zákonu jakožto základní právní normě, jinak je tento zákon vydán na pospas náhodné a provizorní dohodě.

(Dokončení příště)

V našem životě se vyskytují období duchovní vyprahlosti. V takové situaci nám připadá těžké se modlit. Proto existuje jeden důležitý předpoklad, abychom se dobře modlili: věrnost v modlitbě, věrnost v povinnosti modlit se a – konec konců věrnost k Bohu. Modlit se, i když se to jeví těžké, když se zdá, že k tomu není nálada.

Jeden známý kazatel z 19. století – Carles Haddon Spurgeon řekl velmi výstižně: *Musíme se modlit, když jsme v dobrém rozpoložení k modlitbě, protože by to byl hřích zanedbat takovou příležitost. A musíme se modlit, když nejsme ve správné náladě, protože by to bylo nebezpečné setrhnout v takovém nezdravém stavu.*

Věrnost v modlitbě nám pomáhá, abychom ani v těžkých chvílích, v dobách vyprahlosti nezanedbávali Boha a udržovali s ním živý kontakt. Tak je věrnost v modlitbě také projevem věrnosti k Bohu.

Na druhé straně potřebujeme věrnost a vytrvalost v sebeobětavé modlitbě. Mnoho milostí si musíme prostě „vymodlit a vyobětovat“ a nesmíme to hned vzdávat, když nás Bůh zdánlivě neslyší.

Již citovaný kazatel ukazuje příklad jedné babičky, která byla velmi věrná a vytrvalá v modlitbě:

Život mé babičky byl jedno jedině nevýslovné strádání. Žila po boku muže, který byl její úplný protiklad: tvrdý, nevděčný, ješitný, klel a nikdy nebyl spokojen. Když měl „špatný den“, museli jsme kvapem opustit dům. „Děti, jděte rychle, žene se severák,“ říkala babička. „A modlete se za dědečka, jinak bude ztracen.“ Často jsme babičce nerozuměli a říkali: „Když je to tak, nic jiného nezasluhuje!“ Když jsem jí jednou řekl: „Babičko, přestaň se už modlit za dědu, nemá to smysl, vždyť je stále horší a horší,“ vzala mě za ruku a zavedla mě do kuchyně. Tam postavila na stůl kuchyňskou váhu s tím-

## Není čas pro Boha?

to vysvětlením: „Tato kuchyňská váha má dvě misky. Nyní si představ, že Bůh pro nás připravil podobnou váhu. Zde se váží všechno, co děláme. A teď si představ, že na jedné misce je tvůj dědeček s tvrdým srdcem. Má se svým kamenným srdcem povážlivou váhu. Na druhé misce leží slabé modlitby tvojí babičky a také vás dětí. Srovnej si jednu takovou modlitbu s jedním lístkem z kalendáře. Ve srovnání s těžkým dědečkem jakoby nevážil nic. Ale když položíš celý kalendář s 365 lístky, je to už o něco více. A teď pomysli na 50 takových kalendářů. Ty už jsou pěkně těžké. Dokud se modlím za dědečka, táhnou ho modlitby k nebi. Nebyla by to škoda, kdybych se nyní v modlitbě unavila? Když se denně věrně modlíme spolu, Bůh nás vyslyší.“

A tak jsem se modlil s babičkou ještě 7 roků. Po 57 letech její modlitby vzal si ji Bůh k sobě. Zemřela, a nedočkala se dědečkova obrácení. Teprve nad její rakví se zlomilo zatvrzelé srdce a on odevzdal Spasiteli svůj život. Právě já, který jsem se sedm let s babičkou modlil, mohl jsem s 83letým dědečkem pokleknout a zažít jeho obrácení. Ten kdysi tak nelitostný tyran se stal mírným, milujícím a věrně se modlícím dědečkem, který vybízel své návštěvníky, aby odevzdali svůj život Pánu. Váha mod-

liteb přece jen vytáhla dědečka vzhůru.

Na začátku roku si děláme různá předsevzetí, snad by mezi nimi nemělo chybět i předsevzetí dát místo Bohu a modlitbě, rozhovoru s ním, a zůstat v tom věrný.

Často však slyšíme: „Když já mám tak málo času!“ K tomu říká jedna legenda:

Andělé oznámili Stvořiteli, že lidé se takřka zcela přestali modlit. Bůh se rozhodl, že pomocí zástupu andělů zjistí, jakou to má příčinu. Ti přinesli tuto zprávu: Lidé vědí, že jim chybí modlitba, a je jim to líto. Ale bohužel, i při dobré vůli nemají čas na to, aby se modlili. V nebi nastalo ulehčení. Místo obávaného odpadu od Boha jedná se jen o problém času.

Andělé uvažovali všemožně, co v té situaci udělat. Někteří se domnívali, že by se měl odbourat moderní hektický způsob života. Jedna skupina dokonce navrhovala lidi potrestat. Nakonec se všichni připojili k návrhu jednoho anděla: „Bůh by měl den prodloužit!“

Den byl o hodinu delší, ale nakonec andělé zjistili, že se modlí zase jen ti, kteří se modlili už dříve a vždy si našli pro modlitbu čas. **Modlitba není otázkou času, ale otázkou lásky.** A tak byla 25. hodina opět zrušena.

Z-sks- 50/2007 přeložil -lš-

### OHROŽENÍ VÝVOJE DÍTĚTE

Němečtí psychoanalytici varují před předčasným odlučováním dítěte od matky. Celodenní odloučení dítěte svěřeného do jeslí představuje pro ně extrémní psychickou zátěž. V prvních třech letech života je třeba zajistit stabilní a bezpečné trvalé prostředí rodiny s přítomností rodičů, zvláště matky. Náhlé delší odloučení dítěte od matky znamená pro ně ztrátu životního bezpečí, protože rozvoj řeči a vnímání času je nedostatečně rozvinut a žádné vysvětlování nemůže zbavit dítě úzkostí a strachu. Každá změna „chůvy“ vede ke ztrátě vazby, a tím ke stresu. Dokazuje to zvýšená hladina stresového hormonu kortisolu u dětí odkládaných do jeslí. Důsledkem těchto stresů je pozdější agresivní chování ve škole.

Kath-net

**S**vatyně Matky Boží v Zaragoze je nepochybně jedním z nejvýznamnějších a nejslavnějších míst mariánského kultu. Je to mohutná stavba se čtyřmi věžemi, nejvyššími ve Španělsku, s ústřední kopulí, kolem které je deset dalších. Jednu z nich zdobí fresky Francisca de Goyi. Nejsvětější Panna del Pilar je patronkou Španělska a všech zemí se španělskou kulturou.

Dějiny tohoto chrámu začínají v první polovině prvního století a hovoří o tom, že po rozeslání apoštolů dorazil apoštol Jakub až do Španělska. Jeho misijní činnost na Iberském poloostrově se setkala s rozhodným odmítnutím místního obyvatelstva.

Až do 2. ledna roku 40 podarilo se svatému Jakubovi získat jen 8 učedníků. Setkali se v noci za zdmi římské pevnosti Zaragozy na pravém břehu řeky Ebro. Zklamán úplným neúspěchem svého misijního působení chtěl se sv. Jakub ihned vrátit do Palestiny. A právě tehdy, jak říká tradice, uprostřed mrazivé lednové noci se na nebi ukázal neobvyklý jas a v něm anděl, kteří přinášeli sloup (pilar) s Matkou Boží. Anděl postavil sloup na zem a Panna Maria promluvila k svatému Jakubovi: „Synu, to místo je určeno k tomu, abych zde byla uctívána. Díky tobě zde povstane kostel na moji památku. Starej se o sloup, na kterém jsem já sama, protože můj Syn a tvůj Mistr přikázal andělům, aby ho přinesli z nebe. U tohoto sloupu postavíš oltář. Na tomto místě vykonáš na moji modlitbu a přimluvu moc Nejvyššího neobyčejná znamení a zázraky zvláště pro ty, kteří mě zde budou vzývat ve svých potřebách. Tento sloup zde bude stát až do skonání věků.“

Svatý Jakub na tom místě vybudoval kapli, která se nazývá Santa Capilla (nyní se nachází uvnitř velké budovy svatyně). Apoštol Jakub o několik let později zemřel v Jeruzalémě mučednickou smrtí, ale jeho ostatky se

## Bazilika Panny Marie „El Pilar“ v Zaragoze

*„Synu, to místo je určeno k tomu, abych zde byla uctívána. Díky tobě zde povstane kostel na moji památku. Starej se o sloup, na kterém jsem já sama, protože můj Syn a tvůj Mistr přikázal andělům, aby ho přinesli z nebe.“*

vrátily do Španělska a odpočívají ve svatyni v Compostele. Křesťanští rytíři, kteří bojovali za nezávislost Španělska s muslimskými vojsky, říkali, že sv. Jakub se několikrát zjevil na bílém koni, aby vedl křesťany do boje proti muslimům. Teprve v roce 1170 po 450 letech ustavičných bojů se podařilo Španělsko osvobodit. Od té doby každého 12. října se koná ve svatyni v Zaragoze slavnost posvěcení chrámu. Rovněž Kryštof Kolumbus poprvé spatřil břehy Ameriky 12. října.

Neopakovatelnost svatyně El Pilar spočívá v tom, že se tu Panna Maria nezjevila, ale přišla sem ještě ve svém smrtelném těle v době, kdy ještě bydlela v Jeruzalémě. Ve svatyni se nachází sloup, který je znamením, připomínajícím tuto událost z 2. ledna roku 40. Tradice říká, že sloup sem přinesli andělé. Je z jaspisu, bez ozdob, pokrytý stříbrným plechem. Je vysoký 177 cm a má průměr 24 cm. Stojí na něm soška Panny Marie vysoká 38 cm. Je provedena z černého dřeva a pochází ze 14. století. Sloup symbolizuje stálost víry a jeho svatyně je místem Božeho milosrdenství.

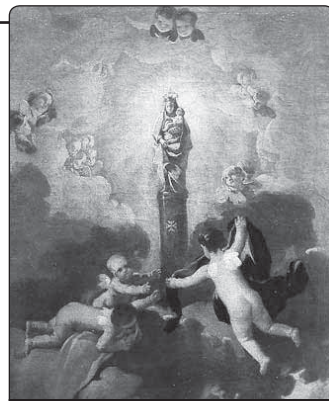
Připomeňme si, že zázrak znovunabytí amputované nohy Miguela Juana Pellicera se stal r. 1640, tedy přesně 16 století po návštěvě Matky Boží u apoštola Jakuba a jeho osmi učedníků. Stalo se to v noci kolem téže hodiny.

*Pramen: Miłujcie się 5/2007*

\* \* \*

Z velké encyklopedie *Marienlexikon* se dále dovídáme, že muslimové během svého panství na poloostrově dovolili křesťanům používat k bohoslužbám jen několik málo kostelů a žádné nové budovat nesměli. To vede k domněnce, že chrám v Zaragoze musel existovat již za vizigotského panství.

O kostele je zmínka v Aimoniových dějinách jako o „Matce všech kostelů v tomto městě“ (Mater ecclesiarum eiusdem urbis). Byl to biskupský chrám mozarabských křesťanů. Gotická katedrála byla vybudována křesťany až po osvobození města od muslimů a dokládá to jedna bula papeže Gelasia II., který udělil odpustky těm, kteří padli při osvobozování města, a těm, kteří „přeslavně svatyni něco darovali nebo daru-



Oltářní obraz v bazilice „El Pilar“ v Zaragoze

ji“. Dalším dokumentem je list Petra, prvního biskupa po osvobození, ve kterém se obrací na věřící, biskupy, arcibiskupy a opaty všech křesťanských říší, aby přispěli na kostel „beatae et gloriosae Marie in urbe Caesaraugustana“. To předpokládá, že tento chrám se těšil obecné známosti.

Z 12., 13., a 14. století existují další dokumenty, ve kterých je uveden název „El Pilar“.

Španělští Habsburkové se stali největšími dobrodinci této svatyně a v souvislosti se shodou data posvěcení chrámu a objevení Ameriky obdarovali chrám značnými poklady, které jsou ve zvláštní pokladnici v bazilice. Na přestavbu v letech 1745 až 1765, při které byly vystavěny čtyři věže, přispěli věřící z celého Španělska. R. 1863 byla vybudována barokní svatyně. Roku 1905 se konalo slavnostní kanonické korunování sochy Panny Marie, na které přispěli i věřící z Jižní Ameriky. Korunky Matky Boží a Ježíška posvětil Pius X. 24. června 1948 povýšil Pius XII. svatyni na Basilica Maior. Španělský stát ji prohlásil za národní památník.

U příležitosti 1900. výročí zjevení Panny Marie v roce 1940 putovaly k svatyni El Pilar všechny španělské diecéze se svými biskupy a velké množství měst ze Španělska a Jižní Ameriky se svými starosty. Jan Pavel II. navštívil toto místo dvakrát a otevřel zde v roce 1984 roční děkovnou nověnu za evangelizaci Ameriky. V mariánském roce 1954 se zde konal mariánský kongres, který se opakoval v roce 1979. Během jednoho roku navštíví chrám osm milionů poutníků. ■



Bazilika Panny Marie „El Pilar“ v Zaragoze

Někomu se může zdát, že taková vyprávění patří do oblasti pouhých legend, kterým už dnešní člověk sotva může přikládat víru. Dopracovali jsme se přece k lepšímu a přesnějšímu poznání než minulá generace, a proto nemůžeme být tak lehkověrní jako naši dávní předkové. Je jistě nesporné, že naše přírodovědné znalosti jsou na mnohem vyšší úrovni, ale tyto znalosti zdaleka nepředstavují vrchol všeho vědění. Naopak. Naše skepse a kritičnost může zacházet tak daleko, že začínáme sdílet postoj pozitivistů a materialistů, kteří víru pokládají za pouhou náplast na nevědomost.

Všichni, kterým se zdá málo pravděpodobné, že by andělé přinesli do Zaragozy sloup pro Pannu Marii, která se sem osobně dostavila, měli by si položit ještě další otázku: V případě, že by taková událost byla jen výmysl, je vůbec pravděpodobné, že by Bůh po celá staletí utvzoval lidi v této jejich pověře tím, že zde zázračným způsobem na přímluvu Matky Boží vyslyší jejich prosby?

Onen Mariin zásah na samém začátku církevních dějin je navíc pro nás významný tím, že se netýkal nějaké osobní potřeby nebo nouze, ale zásadního problému: Maria zde zasáhla ve prospěch evangelizace, tedy trvale aktuální oblasti, ve které především můžeme a musíme počítat s přispěním milosti našich nebeských přátel. Naše společenství s vítěznou církví není přece pouze nějaká ideologie, ale je to zcela reálná skutečnost: naši nebeští přátelé na nás nesporně myslí mnohem více než my myslíme na ně, vidí naše potřeby, nebezpečí, která nám hrozí, a při nesmírné lásce, s jakou nás milují a pečují o naše časné i věčné blaho, využívají všech prostředků, aby nám byli nápomocni, i takových, které překračují naši pozemskou zkušenost.

Více než kritický postoj k našim předkům potřebujeme tedy

posílit kritický postoj sami k sobě a ke svému skepticizmu, který vlastně svazuje ruce Boží všemohoucnosti a nutí ho přenechat nás naší plané a neplodné sebe-důvěře a domýšlivosti, abychom se nakonec přesvědčili, že sami ze sebe nic nezmůžeme, když se pod našima rukama situace nejen

nelepší, ale den ze dne zhoršuje. Potřebujeme se konečně přeškolit a přeorientovat, že „normální“ není situace, kdy všechno probíhá jen normálně přirozenou cestou. Pro nás křesťany musí být naopak nenormální, když se kolem nás a v nás neděje nic než jen to, co je docela přirozené a na co stačí náš rozum. Přece se nemůžeme domnívat, že náš Spasitel si z nás tropil žerty, když mluvil o víře, která přesazuje morušovník nebo horu svrhne do moře. Naše přílišné spoléhání na to, co je přirozené, nás zbavuje přispění nekonečných možností Boží všemohoucnosti. Milostná poutní místa jsou Bohem vyvolená prostředí, která nejsou určena k tomu, abychom o nich pochybovali. Ona zůstávají trvalým výmluvným svědectvím toho, co se zde již událo, a podporují a povzbuzují tak naši odvahu k víře a k důvěře, abychom zde hledali a nalézali, prosili a obdrželi.

Potřebujeme taková místa a takové příležitosti nejen pro řešení svých osobních těžkostí a problémů, ale potřebujeme je právě jako služebníci, kteří byli povoláni do stavu svatých, aby přivedli nazpět zbytky Izraele a proslavili tak Pána. Španělé mají svou zázračnou národní svatyni El Pilar, ale my na tom nejsme vůbec hůře. Z téhož Španělska jsme získali před 380 lety milostnou sošku malého všemohoucího Krále, který si zvolil podobu milostného Pražského Jezulátka a přišel mezi nás, aby nám tím více žehnal, čím více ho budeme uctívat a prosit. Ale uctíváme a prosíme?



Sídlo Pražského Jezulátka na Malé Straně vyhledávají spíše cizinci než domácí věřící. Oficiální internetové stránky Pražského Jezulátka byly naposled aktualizovány 19. září 2005. V mnoha chrámech máme zasklenou skříňku se soškou Jezulátka, ale často tu stojí pouze jako muzejní exponát. Někde je jen trpěna jako záležitost několika „bigotních“ žen, které ji strojí čas od času do šatíček. Neslouží nám to nijak ke cti, že světovým centrem opravdové úcty k Pražskému Jezulátku už dlouho není Praha, ale italské Arenzano. Letos tomu bude sto let,

co byl v tomto přímořském městě u Janova posvěcen velký chrám zasvěcený Pražskému Jezulátku. To je tedy druhé „kulaté jubileum“, které by letos mělo znovu probudit a oživit úctu k božskému Dítěti nejen jako soukromou pobožnost, ale jako opravdový veřejný kult, který nám může přinést veliké požehnání.

Proč nám chce Jezulátka projevovat zvláštní přízeň, když ho uctíváme v postavě dítěte? Je to zvláštní způsob Božího přiblížení k nám. Bylo vytvořeno mnoho „betlémů“, často velice obdivuhodných po umělecké i technické stránce, ale ve skutečnosti odvádějí pozornost od toho nejpodstatnějšího: od Všemohoucího, který vzal na sebe podobu bezmocného dítěte. Známe vůbec větší paradox? V postavě bezmocného dítěte, které je zcela závislé na svých tvorech, vystupuje všemocný Bůh, který neohromuje svou mocí, ale dojímat svou dětsky marnotratnou štědrostí. Je připraven učinit pro nás i největší zázraky, protože čím větší milost nám božské Dítě prokáže, tím více musíme žasnout nad hloubkou jeho poníženosti a pokorné poslušnosti. Je to nejúchvatnější a nejdokladnější podoba, v jaké se nám Bůh mohl představit. Chce se k nám nejvíce přiblížit právě v té podobě, ve které ho nejvíce máme následovat, aby nás svým příkladem

presvědčil, že duchovní dětství nejlépe sluší i našemu srdci, protože pokud nebudeme jako malíčci, jistě nevejdeme do Božího království. Postoj dítěte nejvíce odpovídá našemu vztahu k Bohu i k Panně Marii: je to stav závislosti, úplné oddanosti a bezmezná důvěra.

K obnovení veřejné a celonárodní úcty k našemu, tedy Pražskému Jezulátku v našich zemích nás vybízí v první řadě skutečnost, že si takovou úctu opravdu zaslouhuje, a to nejen o vánočních svátcích. Zaslouhuje ji také proto, že nám ukazuje účinnou cestu, jak získat pomoc všemohoucího malého Krále nejen v soukromých záležitostech a těžkostech. My jeho pomoc a zázračné přispění potřebujeme především v nejvážnějších celospolečenských a celosvětových potřebách. Jak je zřejmé z historie Pražského Jezulátka, má tato zázračná soška své zkušenosti s muslimy i s heretiky. Jedni i druhí nám stále připravují palčivé problémy. Bez zázračného zásahu jeho božské pomoci těžko můžeme očekávat úspěch jak v sjednocování křesťanů, tak v získání nevěřících, protože jedno i druhé vyžaduje v první řadě veliký zázrak obrácení.

A pak, máme jednoho nemocného, který je na tom mnohem hůř než beznohý žebrák u svatyně El Pilar v roce 1640. Je to náš národ, který neztratil jen některou končetinu, ale už drahý čas nosí protézu místo hlavy, která si navíc vůbec není vědoma svého žalostného stavu a dokonce si na něm zakládá. A nejde jen o hlavu, ale i místo srdce má implantovanou náhražku bez citu a bez svědomí. Je zcela zřejmé, že tento náš nemocný v tomto stavu nemůže přežít. Z takového nevyčísitelné choroby ho může vyvést jedině zázrak zázraků. To není důvod k malomyslnosti, ale k důvěře a odvaze, protože právě na takovou příležitost a na takové prosebníky čeká Jezulátka. A protože víme, že každé obrácení vyžaduje mnoho modliteb a mnoho obětí, je třeba začít co nejdříve a co nejrozhodněji. -ls-



**Ne 20. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.15 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 8.25 Na koberečku (36) 8.40 Premonstráti z Grimbergenu 8.55 Pro vita mundi 9.35 Pro zdraví 10.00 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Lidečko a Francova Lhota 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Tandem kvíz 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 16.30 Hlubinami vesmíru (12) 17.40 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona (P) 18.05 Východní Afrika 19.00 Křížovky (5) - Rut Kolínská 19.25 Bioetika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (464) (P) 20.35 Záznam Gospelového festivalu z Nového divadla v Turíně 21.55 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 22.55 Cesty za poznáním: Krugerův národní park, Acadia, Danube Watermeadow 23.25 Noemova pošta (leden 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Po 21. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Bioetika 8.40 Na koberečku (36) 8.55 Noční univerzita: P. Serafím Smejkal - Seběpřijetí 9.20 Premonstráti z Grimbergenu 9.35 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 10.05 Cesty za poznáním: Reykjavík 10.35 Octava dies (464) 11.05 Cesty za poznáním: Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 11.40 Báječná show (4. díl): Myšák a hraboš 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Pro vita mundi (34) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Bůh v Tibetu 16.35 Můj život byl a bude 17.10 Exit 316 (20. díl): Rodiče 17.30 Pro zdraví 17.40 Dětská televize (prosinec 2007) 18.05 Bioetika 18.35 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 18.50 Cesty za poznáním: Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 19.20 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 19.45 Premonstráti z Grimbergenu 20.00 Z pokladů duše 20.05 Modrá planeta (P) 21.00 Na koberečku (36) 21.15 Atlas Charity: Žireč 21.20 Přírodní zářky Ameriky (10/13) 21.55 Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Mezi vámi tomu tak nebude 23.10 Gospelový festival z Nového divadla v Turíně 00.30 Cesty za poznáním: Agua Azul, Kapský poloostrov, Everglades 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Út 22. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Modrá planeta 9.00 Pro vita mundi (34) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 9.45 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 10.10 Otazníky na téma: Okultismus 11.40 Báječná show (5. díl): Netopýr a dvě lasičky 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 16.35 Pro vita mundi (64) - David Danel 17.15 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 17.40 Atlas Charity: Žireč 17.50 Zpravodajské Noeviny 18.05 Dětská televize (1/208) 18.35 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 18.45 Premonstráti z Grim-

bergenu 19.05 Křížovky (5) - Rut Kolínská 19.30 Přírodní zářky Ameriky (11/13) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 21.05 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí (P) 21.30 Exit 316 (20. díl): Rodiče 21.50 Na koberečku (36) 22.05 Hlubinami vesmíru (12) 23.05 Octava dies (464) 23.35 Premonstráti z Grimbergenu 23.50 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 00.20 Pro vita mundi (34) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**St 23. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Žireč 8.15 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 8.40 Hlubinami vesmíru (12) 9.40 Exit 316 (20. díl): Rodiče 10.00 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Můj život byl a bude 12.30 Léta letí k andělům (16) - PhDr. Marie Rút Křížková 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Mezi vámi tomu tak nebude 17.20 Štúdio AHA! (4) 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 18.35 Klaufský pohádkový kufřík (10. díl): O sobecké Růžence 18.45 Pozvánka do raja 19.10 Pro vita mundi (64) - David Danel 19.55 Z pokladů duše 20.00 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 20.50 Atlas Charity: Co je hospic 20.55 Pro zdraví 21.05 Na koberečku (36) 21.25 Modrá planeta 22.20 Pro vita mundi (64) - David Danel 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Křížovky (5) - Rut Kolínská 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Čt 24. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Octava dies (464) 8.40 Dětská televize (1/208) 9.10 Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Mezi vámi tomu tak nebude 10.20 Pro zdraví 10.30 Premonstráti z Grimbergenu 10.45 Modrá planeta 11.40 Báječná show (6. díl): Vlk v převleku 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pozvánka do raja 12.35 Přírodní zářky Ameriky (11/13) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Modrá planeta 17.00 Bioetika 17.30 Kinematograf múz: ARCHIV 18.35 Báječná show (7. díl): Kojot a mulla 18.45 Čteme z křesťanských periodik 19.00 Pro vita mundi (34) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 19.30 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (P) 20.50 Octava dies (464) 21.20 Na koberečku (36) 21.40 Pro zdraví 21.50 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 22.40 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 23.00 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 23.30 Otazníky na téma: Okultismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Pá 25. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 9.00 Zpravodajské Noeviny 9.10 Pozvánka do raja 9.35 Atlas Charity: Co je hospic 9.40 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 10.40 Ces-

ty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 11.10 Octava dies (464) 11.40 Báječná show (7. díl): Kojot a mulla 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona 12.30 Bůh v Tibetu 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.25 Žít cestou 17.50 Křížovky (5) - Rut Kolínská 18.15 Exit 316 (21. díl): Odsuzování 18.35 Nešporry s papežem (L) 19.30 Cesty za poznáním: Hofburg, Sbeitla, Pompei 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma: Ekumenismus (P) 21.40 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 22.05 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 23.05 Na koberečku (36) 23.20 Noční univerzita: PhLic. Kateřina Lachmanová - Mezi vámi tomu tak nebude 00.20 Cesty za poznáním: Yunnan Shilin 00.30 Octava dies (464) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**So 26. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Atlas Charity: Co je hospic 8.10 Štúdio AHA! (4) 8.55 Ve jménu Ježíše (8. díl): Požár pro Nerona 9.20 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou mlad Chengde, Hagia Sofia (P) 9.50 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.00 Kinematograf múz: ARCHIV 11.00 Pro vita mundi (34) - Doc. RNDr. Jozef Mikloško, DrSc. 11.45 Klaufský pohádkový kufřík (11. díl): O soucitném Standovi 12.05 Přírodní zářky Ameriky (11/13) 12.30 Můj život byl a bude 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Křížovky (6) - Miloš Bok 16.30 Bůh v Tibetu 17.00 Modrá planeta 17.50 Pro zdraví 18.00 Přírodní zářky Ameriky (11/13) 18.35 Klaufský pohádkový kufřík (11. díl): O soucitném Standovi 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Pawlowsk Palac, Xumifushou mlad Chengde, Hagia Sofia 19.25 Historie válečného letectví (8. díl): Dva roky války, Maximální úsilí 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bioetika (P) 20.25 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 21.15 Pozvánka do raja 21.40 Na koberečku (36) 21.55 Modrá planeta 22.45 Slavnost církve 00.25 Antonín Dvořák: Kouzlo Českého ráje 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

**Ne 27. 1.:** 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.10 Evangelium 8.15 Báječná show (7. díl): Kojot a mulla 8.25 Na koberečku (36) 8.55 Žít cestou 9.30 Pro zdraví 9.40 Pro vita mundi 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Mistek (L) 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Křížovky (6) - Miloš Bok 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Pozvánka do raja 16.30 Hlubinami vesmíru (12) 17.30 Evangelium 17.40 Ve jménu Ježíše (9. díl): Quo vadis (P) 18.05 Modrá planeta 19.00 Křížovky (6) - Miloš Bok 19.25 Bioetika 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (465) (P) 20.40 S mojí pratetou (P) 20.55 Životy dětí 21.30 Na koberečku (36) 21.55 Bez hábitu: Chemin Neuf (4) 22.55 Cesty za poznáním: Who tee-ow shah, Marramesh, St. Stephans Basilika 23.25 Otazníky na téma: Okultismus 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Farnost Šternberk a Hnutí modlitby matek vás společně zvou na **HROMNIČNÍ POUŤ MATEK do farního kostela Zvěstování Páně ve Šternberku** s duchovní obnovou pro matky, která se uskuteční **v sobotu 2. února 2008**. Program pouť: 9.30 modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.00 mše sv. s darováním svíce a obětou matek kolem oltáře, hlavní celebrant otec biskup Msgr. Josef Hrdlička • 12.00 společný oběd, po něm duchovní program a beseda se sestrou Veronikou Barátovou z Komunity Blahoslavenství v Dolanech • 15.00 adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku. Srdečně zveme naše maminky k prožití společenství a k modlitbám za své děti. Kdo se zúčastní celého programu i s obědem, ať se přihlásí **nejpozději do 30. ledna 2008** na adresu: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01 Šternberk, tel. 585 013 714, e-mail: farasternberk@seznam.cz.

**Chceš-li sloužit Bohu jako kněz-řeholník, který se stará zvláště o děti a mládež,** můžeš se kontaktovat na tuto adresu: Piaristé – P. Lukáš, Kostelní 514, 696 62 Strážnice, e-mail: luksp@centrum.cz, mobil: 775 254 072.

**Podmínky k přijetí do našeho piaristického řádu jsou:** poctivá chuť sloužit Bohu a lidem v kněžském povolání • dobrý zdravotní stav • chuť pomoci dětem a mládeži, zvláště chudým, ve škole a ve farnostech • maturitní vysvědčení • přijaté svátosti křtu, Eucharistie a břímování.

### „Patroni Evropy – výzva křesťanům k práci přesahující hranice“

Tak bylo nazváno IV. sympozium, které s obvyklou brilantní režii uspořádal odbor „Sozialwerk“ mnichovské Ackermann-Gemeinde e.V., který řídí předseda Franz Olbert. Podnázev zpřesňuje zaměření pracovní náročného jednání a napovídá tomu, že jde o tematiku spirituálního zakletí a sjednocení Evropské unie. Sympozium se konalo v benediktinském opatství Rohr 9.-11. 11. 2007 za účasti bezmála 150 pozvaných osobností – z toho bylo 27 z ČR a jeden ze SR – a za podpory Katolického fondu „Kooperation Eine Welt“. Grémium předsednictva Unie křesťanských pedagogů ČR (SIESC) na sympozium delegovalo dva zástupce – referentku úseku edukace a místopředsedu Doc. Dr. Marcelu Musilovou, Ph.D. a Prof. Dr. Jiřího V. Musila, CSc. Oba zastupovali také Mezinárodní vědeckou radu katolických pedagogů Visehradské čtyřky; prof. Musil je zástupcem předsedy MVR KP pro ČR. Referát o sympoziu najdete na internetových stránkách [www.maticem.cz/svetlo](http://www.maticem.cz/svetlo), kde v levé části je odkaz *Patroni Evropy – sympozium*. -jv-

### EUCCHARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE od 18. 1. do 3. 5. 2008

DATUM	ČAS	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
18. 1. – 21. 1.	8.00 – 17.30	sv. Antonína (Strossmayerovo nám.)	Holešovice
22. 1. – 25. 1.	15.00 – 17.45	Panny Marie, Královny andělů (Loretánské nám.)	Hradčany
28. 1. – 31. 1.	10.30 – 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
	15.30 – 18.00	sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Žižkov
20. 2. – 21. 2.	15.00 – 18.00	sv. Jindřicha (Jindřišská)	Nové Město
22. 2. – 24. 2.	12.00 – 16.00	Svaté Rodiny (K Šancím)	Řepy
25. 2. – 28. 2.	8.00 – 17.00	sv. Ignáce (Karlovo nám.)	Nové Město
3. 3. – 6. 3.	9.00 – 17.45	Panny Marie Sněžné (Jungmannovo nám.)	Nové Město
25. 3. – 28. 3.	7.00 – 15.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
31. 3. – 3. 4.	8.45 – 11.00	15.00 – 18.00	
		Nejsvětějšího Srdce Páně (nám. Jiřího z Poděbrad)	Vinohrady
4., 5. a 7. 4.	13.00 – 18.00	Panny Marie, Královny Míru (Ve Lhotce)	Lhotka
8. 4. – 11. 4.	14.00 – 16.15	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
14. 4. – 17. 4.	9.00 – 18.30	sv. Cyrila a Metoděje (Karlínské nám.)	Karlín
18. 4. – 21. 4.	13.00 – 16.30	sv. Tomáše (Letenská)	Malá Strana
22. 4. – 25. 4.	15.00 – 18.00	sv. Václava (nám. Svatopluka Čecha)	Vršovice
30. 4. – 3. 5.	8.00 – 18.00	sv. Benedikta (Karmel, Hradčanské nám.)	Hradčany

## Liturgická čtení

**Neděle 20. 1. – 2. neděle v mezidobí**

1. čt.: Iz 49,3.5-6  
Ž 40(39),2+4ab.7-8a.8b-9.10  
Odp.: srov. 8a+9a (Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.)  
2. čt.: 1 Kor 1,1-3  
Ev.: Jan 1,29-34  
Slovo na den: *Křtí Duchem Svatým.*

**nebo votivní mše za jednotu křesťanů:**

1. čt.: Dt 30,1-4  
Jer 31,10.11-12ab.13cd+14b  
Odp.: srov.10c (Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.)  
2.čt.: 1 Kor 1,10-13  
Ev.: Mt 18,19-22  
Slovo na den: *Shodnou-li se dva z vás.*

**Pondělí 21. 1. – památka sv. Anežky Římské**

1. čt.: 1 Sam 15,16-23  
Ž 50(49),8-9.16bc.17.21+23  
Odp.: 23b (Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.)  
Ev.: Mk 2,18-22  
Slovo na den: *Do nových měchů!*

**Úterý 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence**

1. čt.: 1 Sam 16,1-13  
Ž 89(88),20.21-22.27-28  
Odp.: 21a (Nalezl jsem Davida, svého služebníka.)  
Ev.: Mk 2,23-28  
Slovo na den: *Pro člověka.*

**Středa 23. 1. – ferie**

1. čt.: 1 Sam 17,32-33.37.40-51  
Ž 144(143),1.2.9-10  
Odp.: 1a (Veleben buď Hospodin, má Skála.)  
Ev.: Mk 3,1-6  
Slovo na den: *Vztáhni ruku!*

**Čtvrtek 24. 1. – památka sv. Františka Saleského**

1. čt.: 1 Sam 18,6-9; 19,1-7  
Ž 56(55),2-3.9-10.11-12.13  
Odp.: 5bc (V Boha důvěřuji, nebudu se bát.)  
Ev.: Mk 3,7-12  
Slovo na den: *Mít pro něho připravenou loďku.*

**Pátek 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla**

1. čt.: Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22  
Ž 117(116),1.2  
Odp.: Mk 16,15 (Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.)  
Ev.: Mk 16,15-18  
Slovo na den: *Jděte.*

**Sobota 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita**

1. čt.: 2 Tim 1,1-8 nebo Tit 1,1-5  
Ž 96(95),1-2a.2b.3.7-8a.10  
Odp.: 3 (Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.)  
Ev.: Lk 10,1-9  
Slovo na den: *Pokoj tomuto domu!*

## BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. – 26. LEDNA

Uvedení do první modlitby dne:	NE 20. 1.		PO 21. 1.		ÚT 22. 1.		ST 23. 1.		ČT 24. 1.		PÁ 25. 1.		SO 26. 1.	
Antifona	919	1029	1708	1924	949	1061	964	1077	1734	1953	1286	1426	1722	1941
Žalm	784	883	776	884	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881
<b>Ranní chvály:</b>														
Hymnus	920	1029	1709	1926	949	1062	964	1078	1734	1953	1286	1426	1723	1941
Antifony	920	1030	1283	1423	950	1062	965	1079	981	1097	1286	1427	1014	1132
Žalmy	921	1030	813	914	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	1283	1423	953	1066	969	1083	1735	1954	1287	1427	1724	1942
Antifona k Zach. kantiku	688	777	1283	1423	953	1066	969	1083	1735	1954	1287	1427	1290	1431
Prosby	924	1034	1711	1927	953	1066	969	1084	1724	1943	1675	1894	1724	1943
Závěrečná modlitba	689	778	1283	1423	1285	1425	970	1084	1285	1425	1287	1428	1290	1431
<b>Modlitba během dne:</b>														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	792	890	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1287	1428	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1288	1428	1021	1141
Závěrečná modlitba	689	778	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1287	1428	1022	1141
<b>Nešpory:</b>														
Hymnus	915	1024	929	1039	1714	1932	959	1072	975	1090	1736	1955	1286	1426
Antifony	916	1025	929	1040	1284	1424	960	1073	976	1091	992	1109	1289	1429
Žalmy	916	1025	930	1040	1715	1932	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	1284	1424	962	1076	979	1094	1737	1956	1289	1430
Ant. ke kant. P. M.	688	777	689	778	1284	1424	962	1076	979	1094	1737	1956	1289	1430
Prosby	918	1028	933	1044	1718	1936	963	1076	979	1095	1731	1950	1681	1900
Záv. modlitba	689	778	689	778	1283	1423	1285	1425	980	1095	1285	1425	1287	1428
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

**Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:**

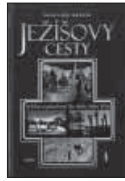
**26. 1. • 2. 2. • 16. 2. • 1. 3. • 29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.**

**JEŽÍŠOVY CESTY**

*František Mráček*

Kniha zachycuje dosud neznámou Ježíšovu činnost před veřejným vystoupením, to je do jeho křtu v Jordánu. Je založena na vizích bl. Kateřiny Emmerichové, které jsou stále více podepřeny novými archeologickými a vědeckými výzkumy. Pravdivost jejích vizí nám umožňuje více vniknout do vykupitelské a lidské Ježíšovy činnosti a tím oživit víru a lépe pochopit smysl Bible, jejíž obsah věřící lidé mnohokrát slyšeli, ale již je neoslovuje. Tato unikátní publikace je doplněna množstvím fotografií autora, který zkoumá a ověřuje od roku 1992 místa událostí při svých pravidelných výzkumných cestách do Izraele.

*VÉRITÉ • Křídový papír, váz., 175 x 250 mm, 168 stran, 260 Kč*



**UMLČENÝ ZVON**

*P. Karel Dachovský*

Populární román o františkánském knězi P. Janu Bártovi. Je to poutavá kniha o hrdinovi, který byl 16 let vězněn komunisty. V knize se popisuje nejen lidský osud kněze, ale i hrdinství Církve i františkánského řádu.

*Řád • 5. vydání, brož., A5, 156 stran, 130 Kč*

**V ZÁPASECH ZA BOŽÍ VĚC**

*Oto Mádr*

Kniha vyšla u příležitosti 90. narozenin významného českého teologa a bojovníka za svobodu myšlení a života v době komunistické totality. Oto Mádr zde publikuje především své vzpomínky. Ty jsou doplněny třemi rozhovory, v kterých se dozvíme více o jeho životě, postojích a životních hodnotách. Další část knihy se věnuje jeho tvorbě. Ukázky z Mádrových teologických prací byly vybrány z přednášek a statí, které autor uveřejnil u nás a v zahraničí od roku 1990 do současnosti. Na tyto texty navazují dva pohledy na jeho dílo očima kolegů. V závěru je připojena Mádrova bibliografie.

*Vyšehrad • Váz., přebal, 136 x 205 mm, 268 stran, 288 Kč*



**USMÍŘENÍ - MÍR (II)**

*František Mráček*

Praktické rady v určitých životních situacích jsou užitečné. Autor naznačuje cestu ke změně, která vede k míru v duši. Vždy jsou pro povzbuzení uvedeny krátké životní příběhy týkající se těchto situací. Kniha je pro osvěžení doplněna čtyřmi obsáhlejšími svědectvími a obrazy z prvních let zjevení Panny Marie v Medžugorje.

*VÉRITÉ • Křídový papír, brož., 130 x 200 mm, 152 stran, 140 Kč*

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803**  
**Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz**  
**Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese [www.maticecm.cz](http://www.maticecm.cz)**

772 00 Olomouc 2  
 147/2002  
 P.P.

**D + 1**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.**  
**Dolní nám. 24**  
**771 11 Olomouc 1**

*Světlo - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: [svetlo@maticecm.cz](mailto:svetlo@maticecm.cz); <http://www.maticecm.cz>; [knihy@maticecm.cz](mailto:knihy@maticecm.cz)). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.*